

Tenir una família
**2.760 infants catalans
a centres d'acollida**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Zaida Muxí
**“La dona és qui més
utilitza l'espai públic”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N246

19 d'octubre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Dos policies del cas 4F són condemnatats per tortures greus

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Els agents que van ser la peça clau per empresonar Rodrigo Lanza i Patrícia Heras, entre d'altres, aniran a presó per torturar el fill d'un diplomàtic

ROBERT BONET

El Govern exigeix a les persones migrades que retornin el subsidi d'atur

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

El debat sectari de l'era post-Mubarak

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

Oxcars 2011: xarxes per a la R-evolució

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

**Marea humana
per l'ensenyament,
l'habitatge i la sanitat**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 8, 9 i 10 RODA EL MÓN · PÀGINA 15

, estirant del fil

BARCELONA · ELS AGENTS DE LA GUÀRDIA URBANA VAN MANIPULAR DOCUMENTS I VAN FER FALSES ACUSACIONS

Condemnen dos policies del 'cas 4F' per infringir tortures al fill d'un cònsol

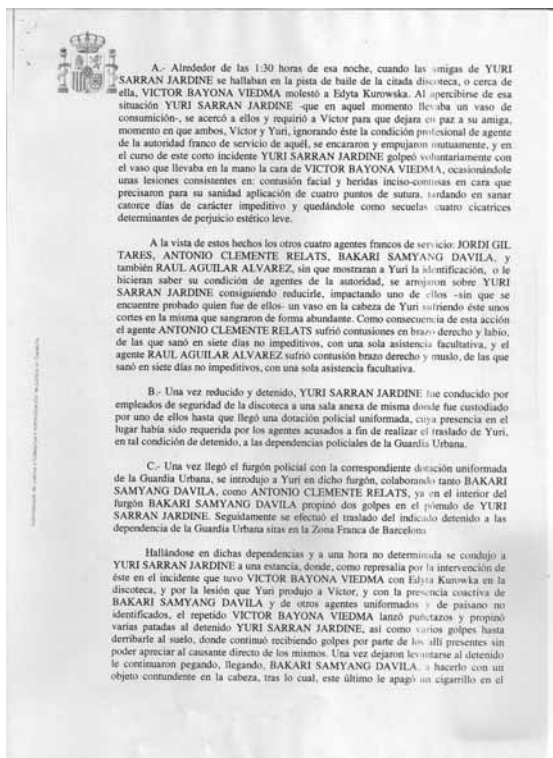
Els dos agents torturadors van ser, ara fa sis anys, els testimonis principals que van portar a la presó els detinguts pels fets del carrer Sant Pere més Baix de Barcelona

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Es fa públic un dels casos de tortures més greus que s'han produït a l'Estat espanyol durant els últims anys. Els protagonistes són sis agents de la Guàrdia Urbana de Barcelona, per qui l'acusació particular demanava set anys de presó i la fiscalia penes de tres anys i vuit mesos de reclusió. El calvari policíac contra una persona de Trinitat i Tobago -fill del cònsol d'aquest país a la representació diplomàtica a Noruega- no només ha acabat en una condemna i la inhabilitació per exercir com a funcionari públic durant més de vuit anys, sinó que, de retruc, pot reobrir un dels casos més controvertits que s'han jutjat a Catalunya: el cas 4F.

Yuri Jardine, natural de Trinitat i Tobago, va rebre cops de puny i puntades de peu i li van apagar una cigarreta a la pell de l'espatlla

Els fets de la sentència recent es remunten a la mitjanit del 6 de setembre de l'any 2006. Aquell dia, Yuri Jardine, natural de Trinitat i Tobago, resident a Barcelona i estudiant d'Administració d'Empreses a l'escola BBS del passeig de Sant Gervasi, juntament amb un amic i tres amigues, va anar de festa a la discoteca Bikini de la capital catalana. Aquella mateixa matinal, Jardine havia d'agafar un vol en direcció a Amsterdam, però mai no va poder fer aquell viatge. Cap a dos quarts de 2 de la matinal, Jardine va observar que un home alt i corpulent assetjava insistentment una de les seves amigues, que es trobava a la pista de ball del local musical. La víctima va intentar treure's de sobre l'assetjador, però, segons s'afirma a la sentència, l'home li va començar a tocar el cul i la va agafar dels braços per impedir que marxés mentre li deia "puta". Jardine va intercedir per sepa-

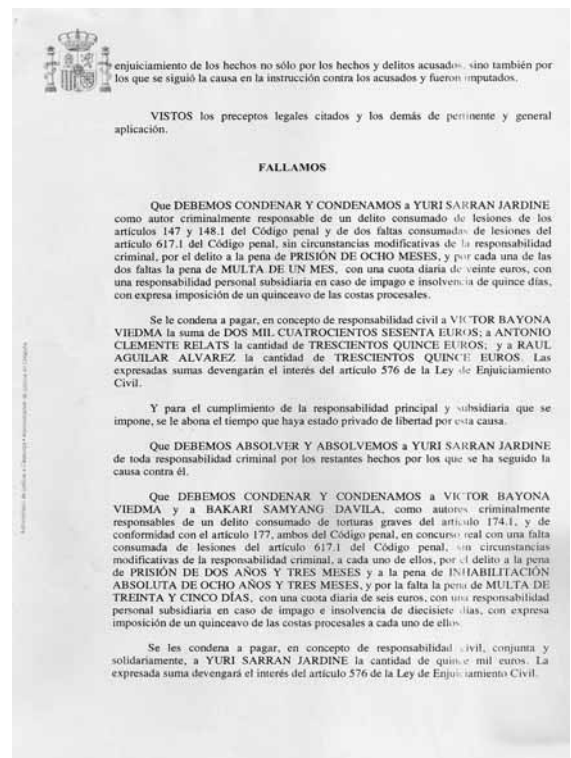
A la sentència es fa un relat extens de les brutals agressions contra Yuri Jardine (esquerra). Aquests fets desemboquen en la condemna per greus tortures (dreta).

rar-lo de la noia i, aleshores, va ser empès amb força. Per defensar-se, li va donar un cop al cap amb el got de vidre que tenia a les mans. Llavors, van aparèixer quatre homes corpulents que acompanyaven l'agressor. Tots ells eren agents fora de servei de la Guàrdia Urbana de Barcelona (concretament, de la unitat antidisturbis coneguda com a UNOC, inserida dins l'estructura de les UPAS), però en cap moment no es van identificar com a tals. Els agents van donar cops a Jardine i el principal agressor, que responia al nom de Víctor Bayona, li va esclafar un got de vidre al cap, que es va trencar i li va provocar ferides que sagnaven de manera abundant.

Un calvari a la Zona Franca

La víctima va ser emmanillada i conduïda fins a una habitació destinada al servei de seguretat que hi ha a les instal·lacions de la sala Bikini. Des d'allà, va ser traslladat a la comissaria de la Guàrdia Urbana de la Zona Franca, indret on

-segons la sentència ferma signada pels magistrats José Maria Assalit, Elena Guindulain i Carlos González- es van produir les tortures. Durant el trasllat a les dependències policials, Bakari Samyang, un altre dels agents que es trobava fora de servei a la sala de festes, va donar dos cops de puny molt forts a la cara de la víctima, ja tota estabornida. Tot i que li rajava molta sang, Jardine va ser tancat a les dependències policials i, posteriorment, a una hora indeterminada, va ser traslladat a una sala de la comissaria, on va començar la particular *vendetta* policíaca. Víctor Bayona va aparèixer davant la víctima i li va començar a propinar una sèrie inacabable de cops de puny i puntades de peu, mentre la resta d'agents s'ho miraven i victorejaven l'acció. El noi va caure a terra, però la pallissa va continuar per part del conjunt de policies que hi havia a l'habitació. El van aixecar per reanimar-lo i continuar amb la pallissa. En aquest mo-

ment, Bakari Samyang el va colpejar amb un objecte contundent i, tot seguit, va apagar una cigarreta encesa sobre la pell de l'espatlla de Jardine, fet que va provocar una Les lesions, segons la versió dels agents de la Guàrdia Urbana desestimada pel tribunal, se les hauria produïdes ell mateix en resistir-se a la detenció

cremada visible que va ser documentada als informes forenses posteriors, així com la llarga llista de lesions derivades de la pallissa.

Tot seguit, Bayona va agafar un pla de fregar impregnat de lleixiu i li va fregar per la cara. Després, Samyang va demanar una pistola a un altre agent tot dient: "Yuri, vols que t'ensenyi un joc?". L'episodi de la pistola no va anar a més, però Jardine, en aquell moment, va pensar que el rematarien a trets. Després van continuar els interrogatoris "sobre la seva família, l'activitat laboral, les aficions i els hàbits".

La manipulació dels atestats

Un cop consumades les greus tortures, el tribunal ha arribat a la conclusió que els agents van organitzar un pla per explicar tot el que havia passat i tenir una coartada. Llavors, van confeccionar un fals atestat segons el qual Jardine els havia ofert droga a la sala Bikini, motiu pel qual l'havien detingut. Les lesions, segons la versió dels agents desestimada pel tribunal, se les hauria produïdes ell mateix en resistir-se a la detenció per un

> Les tortures a Yuri Jardine es van produir el 6 de setembre de l'any 2006, exactament set mesos després dels fets del carrer Sant Pere Més Baix. En ambdós casos, hi van participar els mateixos agents de la Guàrdia Urbana i les víctimes van denunciar greus tortures davant del jutjat de guàrdia. En el cas de Jardine, els maltractes van ser investigats, però en el cas 4F, el jutjat va donar carpetada a l'expedient i els processats van ser condemnats per uns fets que ells sempre han negat.

, estirant del fil

suposat delictes contra la salut pública. El redactat de la sentència diu que els policies van posar una barra d'haix requisada a una altra persona a la butxaca del torturat per manipular les proves i els fets.

Tres delictes pendents

Tot i el llarguíssim llistat d'il·lícits que haurien comès els agents de la policia municipal, la secció cinquena de l'audiència provincial de Barcelona ha condemnat Víctor Bayona Viedma i Bakari Samyang Dávila a dos anys i tres mesos de presó per un delictes de tortures greus contemplades a l'article 174.1 del Codi Penal, així com a una falta de lesions de l'article 617.1. A més, inhabilita els policies per exercir com a tals durant un període de vuit anys i tres mesos i els obliga a indemnitzar la víctima amb 15.000 euros, sanció que haurà d'abonar l'Ajuntament de Barcelona com a responsable civil sub-

El tribunal conclou que, tot i ser fets demostrats, no pot condemnar els dos agents pels delictes de denúncia falsa, simulació de delictes i falsificació documental

sidiari. Per un defecte de forma en el moment processal en què les parts van fer les seves peticions, el tribunal conclou que, tot i ser fets demostrats, no pot condemnar els agents pels delictes de denúncia falsa, falsificació documental i simulació de delictes. Els advocats de Jardine i la fiscalia sí que ho havien demanat i de ben segur recorreran la sentència en el sentit d'endurir la pena per aquests preceptes.

No s'aclearix la participació de quatre agents en els fets

Els altres quatre acusats -Antonio Clemente Relats, Javier Ortega Herreo, Jordi Gil Tarés i Raúl Aguilar Álvarez- també van ser testimonis o cooperadors en els fets, però el tribunal no ha obtingut proves per determinar el seu nivell de participació delictiva a les tortures. Yuri Jardine, la víctima de les tortures, també ha estat condemnat a vuit mesos de presó per un delictes de lesions pel cop que va donar a Bayona amb un got com a mecanisme defensiu. El seu advocat també ho recorrerà.

BARCELONA · LA RECENT SENTÈNCIA PODRIA REOBRIR UN CAS QUE HA ESTAT POLÈMIC

Samyang i Bayona al 'cas 4F'

ARXIU PERE ALBIAC

Pancarta denunciant el muntatge policial durant una de les manifestacions de suport a les encausades del cas 4F

ARXIU ALBERT GARCIA

Un moment del judici a les encausades del cas 4F que es va fer l'any 2008 a l'Audiència Provincial de Barcelona

Jesús Rodríguez
estirandelfil@setmanaridirecta.info

La sentència ferma de l'audiència provincial de Barcelona podria reobrir, de retruc, un dels casos més controvertits que s'han jutjat en aquesta institució. Es tracta del procés contra deu persones pels fets del carrer

Sant Pere més Baix del 4 de febrer de 2006, el que es coneix com el cas 4F. És dona la circumstància que el testimoni dels policies condemnats recentment per tortures, Víctor Bayona, amb número de placa 24.751, i Bakari Samyang, amb el 24.738, va ser la peça fonamental que va fer possible l'ingrés a presó de Rodrigo, Àlex i

Juan i la condemna més lleu contra unes altres set persones, entre elles, Alfredo i Patricia (aquesta última també va haver d'ingressar a presó quatre anys després dels fets). Patricia es va suïcidar fa cinc mesos, entre d'altres raons, perquè no volia ingressar de nou a la presó de Wad-Ras després d'un permís de cap de set-

mana. El testimoni de Bayona, Samyang i uns altres quatre agents de la mateixa unitat va ser determinat per les condemnes, ja que no hi havia altres proves documentals ni materials que les avalessin. Els guàrdies urbans van assegurar que els detinguts eren els autors materials del llançament d'una pedra i altres objectes contra un agent que va quedar ferit de gravetat i va patir paraplegies a les extremitats. Els nois ho van negar i van explicar que les ferides havien estat la conseqüència de la caiguda d'un test des del balcó d'un edifici on es feia una festa. El mateix alcalde Joan Clos va donar per bona la versió del test en un primer moment, però, després, se'n va desdir.

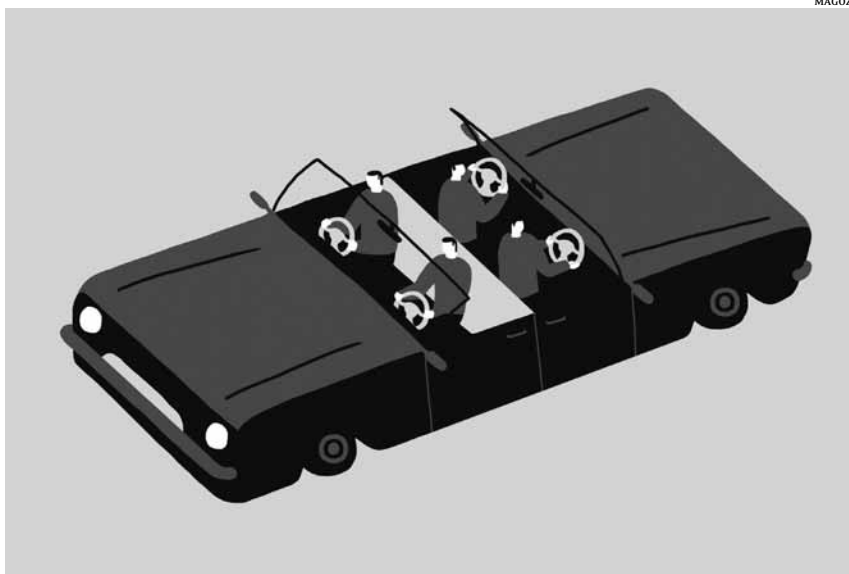
Quatre pèrits forenses del cas van contradir la versió dels policies municipals i els joves condemnats van acusar els agents de tortures, però, en aquell cas, la paraula dels policies va tenir més pes, els joves van ser condemnats i la denúncia per tortures arxivada.

Ara, però, la credibilitat d'aquelles declaracions policials queda en entredit i les defenses de Rodrigo, Alex i Juan (que encara compleixen la pena) podran demanar la reobertura del cas.

, impressions

Pau Planas · Escriptor
opinio@setmanaridirecta.info

Opi transversal

MAGOZ

Aquests últims anys han sorgit un seguit de propostes polítiques que tenen, com a element comú, la transversalitat com a via per assolir un estat propi. S'aposta per un projecte emancipador que uneixi tothom: parlamentaris de diferents partits, la imprecisa societat civil, plataformes populars. Aquesta tendència cap a postures aglutinadores té una afectació cada cop més generalitzada entre les formacions independentistes i, pel que sembla, les instruccions indiquen que quantes menys vegades cites paraules maleïdes com ara capitalisme, treballadors o explotació, més adeptes a la causa sumes. Aquesta és, aparentment, la fórmula d'èxit. I no obstant, la cosa no quadra. Aquest còctel, venut com a afrodisíac, més aviat sembla que

sigui un narcòtic per adormir-nos. Hi ha unes quantes raons per pensar que el que està succeint és més aviat això: un brindis al sol, o un passatemp per distreure. Perquè, deixant de banda el fet que l'interclassisme busca sempre amagar el conflicte profund entre rics i pobres, deixant de banda també la paradoxa de mal gust que suposa que es prediqui anar tots units en un moment en que el darwinisme social fa estralls i la meitat del país clava empentes, porrades i tisorades a l'altra meitat; deixant al marge això, el pressupòsit a partir del qual parteix la proposta és bastant ingènua: la suposició que l'elit del país -un dels ingredients del còctel- pot estar realment interessada en la independència. Realment algú s'imagina a

Fainé, Brufau, Godó, Alemany, Gabarró, Lara, Simon i Andic, donant via lliure perquè s'iniciï la ruptura amb l'Estat espanyol? Realment algú es pot imaginar que la nebulosa formada per Caixa-Bank, Agbar, Banc de Sabadell, Roca, Gas Natural i Abertis, i tota la trama empresarial connectada arreu de l'Estat espanyol i Llatinoamèrica, té cap mena d'interès en fraccionar un estructura que satisfà d'allò més les seves ànsies de corsari? Algú es pot molestar en mirar qui s'asseu als consells d'administració de les empreses que dicten l'agenda política dels convergents independentistes? Però aquests interrogants no es contesten, perquè l'estratègia s'erigeix sobre el fang d'un tabú ancestral. Un tabú que prohibeix

parlar de les classes dirigents, de les seves pràctiques, dels seus interessos. Els transversals parlen d'economia, però només mencionen les balances fiscals, i res més. El silenci és absolut quan toca discutir sobre les qüestions internes. Dels tabús, evidentment, no se'n parla, perquè són mecanismes per mantenir separat i intacte allò sagrat. I és per aquest motiu que la proclamació de la independència és presentada d'una manera tant naïf: com una procés asèptic, purament tècnic, sense actors, sense interessos de cap mena, obviant els corrents de fons que acompanyen la creació de qualsevol estat nació, i les motivacions de les classes socials que l'impulsen. No hi ha emancipació sense que hi hagi,

farà amb el finançament opac de la partitocràcia actual, que impedeix la participació? Amb el 60% d'absentació? Amb el tradicional control mediàtic? D'això ningú en parla, i potser estaria bé començar a concretar, més que res perquè potser llavors començaríem a veure com salten les màscares i descobriríem qui vol un país independent amb futur pels qui hi viuen, qui en parla per fugir d'estudi, i qui ho fa, fins i tot, partint del somni inconfessable d'erigir un estat ultraliberal, germà bessó de l'estat sionista que hi ha a l'altra punta de mar. Una independència plantejada de manera neutra no elimina el risc, ben real, de conduir a la construcció d'un país fundat sobre lleis racistes i mancat de drets individuals i col·lectius. I aquesta és la qüestió essencial, de la qual els transversals no en parlen, perquè és tabú. I es continuem enganyant amb la idea que els oprimits i els oprimits podran trobar un projecte comú, tot esperant que el misteriós sector independentista de CiU es desperti algun dia, i no volen admetre que aquests no faran mai cap pas decisiu a favor de la independència, excepte si aquesta suposa, per a CaixaBank i companyia, avantatges millors que els que ja té actualment amb l'Estat espanyol, cosa bastant inimaginable, o si més no incompatible amb una concepció humana del nostre futur.

Ens continuem enganyant amb la idea que els oprimits trobaran un projecte comú

prèviament, una idea mínimament clara del sistema econòmic que defensarà el nou estat. Els països no neixen d'una crisàlide, neutres i despulats: neixen vestits amb un somni de constitució. I no es fan independents de la nit al dia: hi ha una negociació, uns mitjans informatius que ho propaguen, uns individus que redacten els articles constitucionals. Les preguntes, per tant, es fan evidents: quin subjecte polític conduirà el procés de trencament? Com s'elegiran els individus que redactaran la constitució? Es

Si alguna possibilitat hi ha de construir un país lliure de veritat, aquest serà impulsat des d'un front socialment decantat cap a l'esquerra, amb el suport i en benefici de les classes majoritàries del país, i amb un horitzó que faci possible prosperar sense la violència destructiva dels ultraliberals. La resta, són fantasies. O malsons.

Carlos Arribas · Coordinador d'Ecologistes en Acció del País Valencià
opinio@setmanaridirecta.info

Com legalitzar allò il·legal sense perdre la legalitat

El govern valencià pretén modificar la Llei 3/1993 Forestal de la Comunitat Valenciana per a permetre de forma excepcional el canvi d'ús de sòls forestals que hagen patit un incendi forestal. Eixa pretensió encara no s'ha materialitzat en projecte de Llei, perquè abans ha de passar pels tràmits preceptius del Consell Jurídic Consultiu.

Eixa modificació *ad hoc* tindria com a principal objectiu legalitzar l'abocador de Dos Aguas, que des de

1998 arrebega els residus sòlids urbans de la comarca metropolitana de l'Horta i ocupa una superfície de 41 hectàrees. Hi ha sentència ferma del Tribunal Suprem de 2009, que en ratifica una altra anterior de 2004, que declarava il·legal eixe abocador per ocupar sòls forestals protegits, que van patir en part un incendi forestal en els anys vuitanta i que tenien una classificació de sòl no urbanitzable protegit amb destinació a la repoblació forestal en les Normes

Subsidiàries de Dos Aguas. L'ampliació de l'abocador per a la instal·lació d'un nou vas d'abocament va rebre l'Autorització Ambiental Integrada (AAI) l'agost de 2009, però es va limitar la superfície del mateix acollint a les parcel·les agrícoles i també algunes de naturalesa forestal, d'acord amb la sol·licitud de l'entitat Metropolitana per al Tractament de Residus d'un canvi "transitori" d'ús d'eixos sòls mentre durara l'abocament dels RSU (Residus Sòlids Urbans).

La modificació de la Llei forestal donaria empara legal a eixa AAI irregular.

La modificació proposada ara pel govern valencià entraria en col·lisió amb la normativa estatal (Llei de Montes) que prohibeix eixe canvi d'ús per als terrenys forestals incendiats durant 30 anys. L'única excepció que contempla és que el canvi d'ús estiguera previst amb anterioritat a l'incendi forestal, condició que no es complix en este cas.

Esta modificació, a més, contradiria lleis autonòmiques com la Llei 4/2004 d'Ordenació del Territori i Protecció del Paisatge que en l'article 14 prohibeix el canvi d'ús de terrenys forestals incendiats o el Reglament de la Llei urbanística Valenciana (ROGTU).

Excepcional eixa regla general obriria la caixa de Pandora i suposaria un greu precedent en la desprotecció dels sòls forestals valencians.

Joan Martínez · President de la CONFAVC
opinio@setmanaridirecta.info

La cura de les persones, la última

Darrera de les retallades socials imposades pels governs central, autonòmic i alguns municipals, hi ha la brúixola d'un model de societat que cada vegada més apunta a altres paràmetres i s'allunya de la centralitat que hauria de tenir la cura de les persones, tant reivindicada pel moviment feminista i per les vocalies de dones de les entitats veïnals. M'explico amb exemples concrets que fan esborronar.

El tancament de gairebé una cinquantena d'urgències nocturnes als centres d'assistència primària (CAP) de Catalunya i plantes hospitalà-

Fan creure que la cura de les persones no és important en una societat que mima el capital i no l'ésser humà

ries a múltiples hospitals, pot arribar a destruir 5.000 llocs de treball de l'àmbit sanitari, segons fonts sindicals. És a dir, es reduirà -i ja s'està fent- la plantilla de metges, professionals de la infermeria i d'altres professions vinculades a la salut de les persones, que en principi tenen el noble objectiu d'evitar la malaltia o fent que aquesta es visqui de la millor manera possible.

Les subvencions a les persones amb dependència han caigut un 41% al conjunt del

JOAN TURU

país. Partides que també proporcionaven serveis de cura de proximitat i creaven una xarxa de professions i llocs de treball -assistència social, curadors i curadores, etc.- vinculats novament a construir una vida més digna als veïns i les veïnes dependents i als seus familiars.

Fa poc, el govern municipal de Barcelona, liderat pel mateix color polític que el govern de la Generalitat, va anunciar que no construirà ni una escola bressol pública més fins l'any vinent, deixant clar que la llar d'infants prevista al Front Marítim de Sant Martí no es farà, i que les dues de Gràcia i la de Sant Andreu hauran d'esperar. Novament, aquest servei de cures i primers ensenyaments als veïns i veïnes més joves, que eren molt necessari per a les famílies treballadores, quedaran dismi-

nuits, així com les persones professionals que hi havien de treballar.

Si ens centrem en la gestió municipal d'aquesta ciutat, s'ha quantificat que més d'una vintena d'equipaments de salut, educació i benestar social que la Generalitat havia adoptat el compromís de construir al territori barceloní han "quedat fora de pressupost" del 2011, entre elles l'ampliació de l'Hospital del Mar, la prorrogació de l'IES Angeleta Ferrer, el col·legi Can Fabra o la residència Tres Pins. Equipaments que també haguessin proporcionat llocs de treball destinats al benestar de les persones i, teòricament, en condicions laborals dignes.

Amb aquesta cascada d'exemples vull dir que quan el moviment veïnal està ocupant els CAP a Tarragona, al Vallès, a les comarques del Baix

Llobregat, del Maresme i del Bages, o està sortint al carrer amb altres agents socials per a clamar "prou a les retallades socials!", no només estem denunciant la mutilació als barris d'uns serveis bàsics que creiem essencials i pels quals hem lluitat durant l'existència del nostre moviment social. També estem denunciant uns canvis de valors socials des de les administracions públiques, que apunten que ser mestre, metgessa, curadora, treballadora social o professional d'una escola bressol no té futur. En definitiva, estan fent creure a les generacions més joves que la cura de les persones en sentit ampli, -i que ja estava relegada socialment i econòmicament- no és important en una societat que mima els mercats i el capital i no l'ésser humà. És a dir, els veïns i les veïnes.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Carta a Antoni Duran i Lleida

Diego Cañamero, secretari general del SOC d'Andalusia

És vostè un d'aquests polítics, professionals, que sense "saber què es el PER", ni perquè "existeix", ni quins són els problemes del medi rural andalús, parla i opina només per a congratular-se amb la burgesia catalana i per arrencar un grapat de vots miserables encara que sigui a costa del desprestigi dels jornaleros i jornaleres d'Andalusia. Vostè sap bé que el PER i els subsidis són un insult als jornaleros i jornaleres. Sempre hem defensat que el diner públic fos a canvi de treball, respecte i dignitat. Però és vostè i els que pensen com vostè els responsables que els jornaleros tinguem aquest subsidi (l'atur afecta al 40% en el món rural andalús). No sigui demagog ni curt de memòria, ja que la burgesia catalana a la que representa va pactar amb els terratinents que Andalusia fos una zona subdesenvolupada, per proporcionar-los matèries primeres (el 80% del cotó es cultivava a Andalusia i totes les empreses tèxtils eren a Catalunya) i mà d'obra barata. 2.000.000 andalusos van haver d'emigrar a la seva terra. No té res a dir d'aquesta mà d'obra? També reben el jornal als bars de Catalunya? En comptes de criticar un PER que suposa 7 euros al dia i que només reben 220.000 jornaleros i jornaleres de 513.000, per què no critica que un 20% de propietaris terratinents s'enduen 5.200 milions d'euros cada any de la Política Agrària Comuna (la PAC, el PER dels rics) a canvi de res, només per posseir terres? I a sobre li donen medalles, com a la Duquesa d'Alba. Si tant li molesta el PER dels jornaleros, perquè no defensa la reforma agrària (un 2% de propietaris posseïx el 50% de tota la terra d'Andalusia) que suposaria la fi d'aquest subsidi? Senyor Duran i Lleida, a vostè li passa com a aquell ministre d'agricultura i ramaderia, que li van regalar una ovella i se'n va endur el gos del pastor creient que l'era.

Cal més política en majúscules

Josep M. Loste i Romero, Portbou

L'article 47 de la Constitució de 1978 diu que "tots els ciutadans tenen dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat. Els poders públics promouran les condicions necessàries i establiran les normes pertinents per fer efectiu aquest dret, regulant la utilització del sòl d'acord amb l'interès general per impedir l'especulació. La comunitat participarà en les plusvàlues que generi l'acció urbanística dels ens públics". Un article que, a primera vista, el 90% dels ajuntaments, el 100% de les comunitats autònomes i, com a mínim, els dos últims governs centrals (el PP i el PSOE en majúscules) han incomplert completament. Doncs bé, no podem permetre que aquests que han trepitjat les caixes d'estalvis i que han permès als bancs fer una gran hipoteca general de tot l'estat i dels seus ciutadans (les finances podrides que han provocat terribles drames socials) segueixin en llocs de responsabilitat pública. És necessària una veritable justícia social: cal més política en majúscules.

. EN CALENT

"És un pas important en la lluita contra el racisme i el discurs de l'odi"

Alba Cuevas, portaveu de SOS Racisme Catalunya valora el judici a dirigents de PxC

El 17 d'octubre, a SOS Racisme vam viure una jornada llarga i tensa... es tractava del judici contra dirigents de PxC per injúries a un col·lectiu i instigació a l'odi: Josep Anglada i Carlos Fuentes Linares. Una cita important: per primera vegada es jutjava un polític en actiu per aquests delictes; és per això que considerem que es tracta d'un pas important en la lluita contra el racisme i el discurs de l'odi. Cal utilitzar totes les eines per aturar aquesta ofensiva racista, feixista i reaccionària que malauradament s'està estenen pel nostre país. Per això, a banda de la denúncia pública, l'acció de carrer i l'educació, confiem en l'acció de la justícia en la condemna d'aquestes conductes tipificades com a

delictes pel Codi Penal. Conductes que atempten contra la dignitat de les persones, que promouen l'odi entre col·lectius i que posen en perill la convivència. Més enllà de quina sigui la sentència, pensem que haver arribat a celebrar aquest judici és una mostra que no tot s'hi val, ja que la llibertat d'expressió, en un estat que es considera democràtic, no pot ser compatible amb el discurs de l'odi. És important posar de manifest el perill que suposa no actuar davant d'aquest tipus de delictes, doncs lamentablement l'experiència ens demostra que de les paraules es passa als fets i que, lamentablement, el racisme mata. Hem d'actuar davant la normalització d'aquest discurs a casa nostra, abans no sigui més tard.

. EDITORIAL

De la tortura al muntatge

La sentència emesa per la secció cinquena de l'Audiència Provincial de Barcelona és inequívoca: el calvari policial sofert pel ciutadà Yuri Jardine s'emmarca en un delictes premeditat i continuat de tortures, infligit pels agents de la Guàrdia Urbana Bakari Samyang i Victor Bayona. Per incidències processals, els dos agents no són condemnats per denúncia falsa, falsificació documental i simulació de delictes. Quatre agents més, encobridors necessaris, en surten indemnes. Bayona i Samyang no són pas dos agents rasos qualssevol. Estan adscrits a les UNOC, integrades a les UPAS i que conformen el grup especial d'intervenció de la Guàrdia Urbana, que els darrers anys ha rebut múltiples denúncies per la seva brutalitat. La sentència palesa el grau d'impunitat, crueltat i covardia amb què van

actuar. I més encara. El més greu és que tots dos agents van ser la peça clau, fonamental, a partir de la qual es va ordinar el muntatge del 4F. El seu testimoni viciat va ser l'única prova amb la qual es va condemnar deu joves que sempre van proclamar la seva innocència. Una d'elles, Patricia Heras, es va suïcidar l'abril passat. Walter Benjamin deia que només la memòria rescabala les vençudes i que cal mantenir alçats, sempre, els seus noms: Yuri i Patricia. En la mateixa tasca, però, cal no oblidar mai, tampoc, els noms dels botxins: Bayona i Samyang. Perquè a la sordida habitació fosca del maltractament policial, en el cínic circuit que condueix a la impunitat de la tortura, caldrà està ben amatents, d'ara endavant, perquè no se'n escoli l'enèsim indult. I caldrà vindicar, a la llum dels fets, que es reobri el 4F.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

L'esperpèntica Audiència Nacional

Jordi Raymond
directa@setmanaridirecta.info

L'Audiència Nacional és hereva del Tribunal d'Ordre Públic franquista, màxim òrgan polititzat de la injustícia espanyola per la manca de garanties jurídiques, un instrument d'excel·lència per aplicar el terror sobre la població que té el valor d'expressar o fer allò que l'Estat espanyol considera contrari al seus interessos. Fins fa un temps es dedicava sobretot a terroritzar la població polititzada al País Basc, però veu ara com el filó de sentències polítiques s'està exhaurint. Aquest tribunal d'excepció, conscient de la situació de debilitat de la seva pròpia existència, que pot suposar la fi de la lluita armada d'ETA, no ha dubtat en

obrir noves línies d'acció per justificar la seva activitat jurídicopolítica. Tant és així que últimament, i acompanyada d'estranyos amics de viatge d'extrema dreta, es dedica a perseguir suposats delictes d'opinió, però no de polítics o funcionaris o empresaris amb certa influència sobre la política de l'espectacle o l'Estat, no. S'ha dedicat a perseguir desconeguts rapers o músics que s'expressen per mitjà de l'art, com quan Franco es dedicava a empresonar artistes crítics. I per acabar-ho d'adobar també ha decidit endur-se pel davant vint nois i noies que participaven d'una convocatòria pacífica. I per acabar-ho d'adobar també ha decidit endur-se pel davant vint nois i noies que participaven d'una convocatòria pacífica, massiva i determinada a les portes del Parlament. Esperpèntic és, doncs, que es perseguixi gent que no ha fet res. Tanmateix, l'esperpent no es

queda a Madrid ni s'acaba amb Manos Limpias, ja que institucions i persones que haurien de quedar al marge de la repressió política espanyola d'extrema dreta, se sumen de forma insòlita a aquesta repressió. Tant és així que si ajuntem l'Audiència Nacional i el sindicat feixista Manos Limpias amb la Generalitat, el Parlament, els diputats suposadament patriotes de CiU, López Tena, gent suposadament d'esquerres com Montserrat Tura o Boada, ens trobem davant d'un còctel conspiratiu espanyol, estrambòtic, reaccionari i perillós per a la societat civil catalana. Que l'Audiència Nacional provoqui desafecció no ens estranya de fa més de 30 anys, però i la classe política catalana, també s'ha apuntat a aquest carro?

. COM S'HA FET

Aquesta setmana donem la benvinguda a tres noves persones que passen a col·laborar com a redactors a la secció d'actualitat de la DIRECTA en paper, Així està el pati: el Marc, el Javi i la Carlota. Benvingudes a la família.

D'altra banda, volem comentar que el dissabte 15, el dia de la manifestació global contra la crisi i les retallades, vam tenir 15.000 visites a la web. Estem molt contents amb l'acollida que té el nou projecte i estem rebent moltes felicitacions per part de gent molt diversa. Esperem poder continuar amb aquesta tasca durant molt de temps.

Finalment, volíem recordar -o informar a la gent que no ho sàpiga- que la nostra principal font d'ingressos són les subscripcions i que això és així perquè volem dependre de vosaltres, de la gent que creu i dona suport al projecte, i no pas de subvencions o anunciant. Per tant, us animem a que seguïu donant suport al projecte i que difongueu la subscripció com a mitjà per mantenir la DIRECTA en paper i la DIRECTA a la web, ja que sense una cosa no és possible l'altre. Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

- A l'article de la setmana passada sobre el desnonament aturat a Salt (pàgina 8) es deia que l'entitat bancària implicada és el Deutsche Bank. Això és un error. L'entitat correcta és el BBVA.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

RAFAEL MORATA

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
 RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciator.
 NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Illacrua | quadersillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Marc Torres Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Oriol Andrés **FOTOGRAFIA:** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ:** Eulàlia Corbella i Alba Teixidor **CORRECCIÓ:** Laia Bragulat **EDICIÓ:** Xavi Martí **COMPAGINACIÓ:** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT:** Tània Miró **DIFUSIÓ:** Blai Lindström **DISTRIBUCIÓ:** Lèlia Becana **SUBSCRIPCIONS:** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ:** Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 18

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: hortat@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Vaga general a les universitats catalanes | PÀG. 8

Es tanquen a un institut de Cornellà | PÀG. 11

Jutgen a Anglada i un altre membre de PxC | PÀG. 11

Demanen el retorn de les prestacions rebudes | PÀG. 12

ESTAT ESPANYOL · LA MULTINACIONAL ES NEGA A ACCEPTAR UNA SECCIÓ SINDICAL FORMADA PER 300 OBRERES MARROQUINES

El Marroc és el camp de proves de la deslocalització de Roca

Acomiadaments sense preavís, torns de setze hores, instal·lacions mèdiques penoses o sancions i expulsions al personal malalt són les condicions que pateix la plantilla de Settat

Javi Borràs
redaccio@setmanaridirecta.info

Acomiadaments sense preavís, torns de setze hores en cas que una companya no vagi a la feina, instal·lacions mèdiques penoses, expulsions o sancions al personal malalt... Aquestes són algunes de les condicions que ha de sofrir la plantilla de la fàbrica que té la multinacional catalana Roca a Settat (al sud de Casablanca, el Marroc), arran del procés de deslocalització iniciat per la corporació empresarial Roca -amb l'aplicació d'expedients de regulació d'ocupació (ERO) i l'acomiadament progressiu de personal a l'Estat Espanyol-, un procés que no només amaga l'obtenció de beneficis a costa de les assalariades, sinó també la destrucció dels seus drets.

La plantilla de Roca va protestar per l'ERO que l'empresa va presentar l'any 2009

Roca ha interposat ERO a les fàbriques de Gavà (Barcelona), Alcalá de Guadaíra (Sevilla) i Alcalá de Henares (Madrid)

L'any 1999, Roca va iniciar un procés de construcció de noves fàbriques arreu del món i va arribar a països com Tunísia, Egipte o l'Índia. A partir de l'any 2007, aquest procés d'ampliació es va transformar en un procés de deslocalització: es volien tancar totes les seus de l'Estat espanyol per

traslladar-les a països del tercer món, on la mà d'obra fos més barata i els drets laborals quasi inexistent. Per això, es van aplicar ERO a tres fàbriques, situades a Gavà (Barcelona), Alcalá de Guadaíra (Sevilla) i Alcalá de Henares (Madrid). Ara, els efectes d'aquest procés es pateixen a la fàbrica marroquina.

Davant la manca d'ajuda per part del govern del Marroc tot i les condicions en què treballen, l'equip de treball marroquí de Roca es va posar en contacte amb el seu homòleg català del sindicat CGT i va poder explicar la situació que es viu a la fàbrica de Settat. Tal com

ens expliquen dos membres de CGT-Roca, més de 300 obreres de Roca-Marroc s'havien organitzat al voltant del sindicat Unió Marroquina de Treballadors (UMT) i havien format una secció sindical a l'empresa. Van dur a terme els tràmits administratius i el govern del Marroc els va reconèixer com a secció sindical; llavors, l'administració laboral marroquina va enviar un document probatori a Roca perquè l'acceptés com a associació organitzada. Roca no va fer cas del document oficial i es va negar a acceptar el grup com a secció sindical. A part d'aquesta actuació il·legal en matèria de sindicatura,

l'empresa també acomiadava gent que estava malalta, ja que el metge que decidia els dies de baixa era membre de l'empresa i no una professional imparcial de la sanitat pública marroquina. La majoria dels acomiadaments afectaven les treballadores sindicades i les més combatives. A més, la infraestructura mèdica de l'empresa consistia en un carro de transportar material, on la persona que es trobés malament l'únic que podia fer era descansar (normalment pels cops de calor, ja que treballen a temperatures de 43 graus). En un cas concret, un treballador que es va trobar malament a la feina va ser

transportat en un carretó i deixat a la porta de l'hospital més proper. Pocs dies després, el treballador va morir i l'empresa no va reconèixer cap responsabilitat en el cas. D'altra banda, el cap de la UMT a Roca va ser amenaçat amb violència física per dues persones, que li van recomanar que abandonés la seva lluita sindical.

Un treballador va ser abandonat davant la porta de l'hospital i va morir dies després

La CGT va organitzar una campanya de denúncia mitjançant enviaments de correus electrònics i faxes als responsables de Roca i a diversos alts càrrecs marroquins. Els dos delegats de la CGT afirmen que van intentar demanar col·laboració a la UGT i CCOO, que van obviar els fets perquè els van considerar "no importants". També van parlar amb el cap de recursos humans de Roca, que es va negar a abordar el tema. Arran de l'impuls de la campanya, van aconseguir que Roca-Marroc es reunís amb el col·lectiu sindical, amb la intervenció d'un mediador de l'administració pública marroquina. Malgrat tot, aquestes reunions no van tenir cap efecte i van ser utilitzades com a eina de desgast contra la lluita sindical. La CGT continua la seva campanya de denúncia i les treballadores d'ambdós països estan cada cop més unides en la lluita per recuperar els drets que els han robat.

ARXIU ROBERT BONET

, així està el pati

CATALUNYA · LA VAGA GENERAL DE LES UNIVERSITATS SE CELEBRARÀ EL 17 DE NOVEMBRE

S'intensifiquen les lluites en defensa de l'educació i la universitat pública

Sílvia Abadía

redaccio@setmanaridirecta.info

Ja fa temps que l'estudiantat, el professorat i el personal d'administració i serveis s'organitza contra les retallades pressupostàries que vol aplicar Mas-Colell en l'àmbit educatiu i que els rectors de les universitats catalanes secunden amb acomiadaments i pujades de taxes. Durant les properes setmanes, l'objectiu de les diferents assemblees en lluita és preparar la vaga general d'universitats del 17 de novembre, a la qual és possible que també s'afegeixin els centres de secundària. Aquesta proposta es va aprovar a l'assemblea general d'universitats catalanes que es va celebrar el dissabte 8 d'octubre, que va comptar amb la participació d'estudiants, professorat, PAS i PDI de totes les universitats catalanes, però també amb estudiants d'alguns instituts, com per exemple l'IES Macià.

S'han creat espais d'organització i lluita on conflueixen tant estudiants com treballadores

Si hi ha alguna novetat en aquest nou cicle de lluites a la universitat, és la creació d'espais d'organització i lluita on conflueixen tant estudiants com treballadores. Els precedents s'originen el curs anterior a la UAB, on va néixer la Plataforma Contra el Pla de Racionalització i Millora (PRIM) impulsat per la direcció de la UAB, on s'agrupaven membres de tota la comunitat universitària. Uns mesos més tard, es

L'assemblea celebrada a la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona es va traslladar al pati perquè hi van assistir moltes persones

va crear la Plataforma Unitària en Defensa de la Universitat Pública (PUDUP), que aglutinava persones de la comunitat universitària de tot Catalunya.

En aquests moments, la PUDUP està treballant en un nou model universitari per sortir de la crisi que no suposi un atac a la qualitat de l'ensenyament ni tampoc un augment de taxes que privi el jovent d'accedir a la universitat. Per això, s'han creat dos comissions: la primera es dedica a l'estudi de les retallades que es volen aplicar des de les direccions de les universitats; la segona treballa en l'àmbit de les mobilitzacions.

300 estudiants de la UB

Les assemblees d'estudiants de totes les universitats ja s'estan preparant. A la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona, el dilluns 17 d'octubre, es va fer una assemblea amb més de 300 estudiants del centre, on es va parlar de diferents formes de lluita a la universitat i es van crear comissions de treball per preparar la vaga del 17-N. A d'altres centres, com la Universitat Autònoma de Barcelona, la força està concentrada especialment a l'assemblea de treballadores, ja que són les primeres afectades per les retallades. La darrera que es va cele-

brar, va comptar amb prop de 350 assistents. "No s'hi cabia, a l'aula", explica Xavi Domènech, professor de la UAB i participant de l'assemblea i de la Plataforma per la Universitat Pública (PUP, abans constituïda com a Plataforma Contra el PRIM). Les assemblees de facultat de la UAB tenen prevista una assemblea intercampus el 19 d'octubre per coordinar-se i posar-se en marxa. Aquesta reunió coincideix amb el consell de govern de la mateixa universitat, on es pretenen aprovar els pressupostos anuals. La comunitat universitària, però, hi donarà resposta amb la convocatòria d'una marxa que escenificarà l'enterrament de la universitat pública just abans de l'assemblea. A més, la setmana del 24 d'octubre, el professorat i les treballadores de la mateixa universitat es tornaran a reunir per segon cop en una assemblea per continuar treballant amb el full de ruta, que, de moment, inclou una setmana de lluita just abans de la vaga general. A la Universitat Pompeu Fabra, ja s'han creat diferents comissions de treball, però el full de ruta per les mobilitzacions no es fixarà fins el divendres 21 d'octubre, dia que també es decidirà quan se celebra l'assemblea general, prevista per la primera setmana de novembre. El que sí que tenen clar les estu-

dants de la UPF és que es passarà de la indignació a l'acció, explica Sergi Esteve, estudiant de Polítiques i participant de l'assemblea d'aquesta universitat. També es pretén arribar a molta més gent que la que ja s'està mobilitzant i millorar la coordinació entre els diferents campus de la UPF.

Retallades, acomiadaments i pujada de taxes

Les universitats públiques catalanes han patit una retallada de fins el 16% del pressupost, cosa que ha portat els equips directius a respondre amb acomiadaments entre el professorat i el PAS i amb la precarització de les seves condicions laborals, ja sigui augmentant el seu horari de treball, reduint els sous o massificant els grups-classe. Una de les estratègies més utilitzades per dur a terme aquestes mesures és no cobrir el 50% de les places vacants per jubilació. L'efecte immediat d'aquestes retallades recau sobre la qualitat de l'ensenyament. El descontent de les universitats s'intensifica arran de l'augment de les taxes universitàries -que han pujat un 7,6%- i amb l'aplicació de l'anomenat pla Bolonya que, entre altres coses, elimina la segona convocatòria a moltes carreres i multiplica el preu dels crèdits per tres a la tercera convocatòria.

> Prop de 4.000 manifestants arriben a UB Raval després de la manifestació del 15-0

Prop de 200 manifestants van sortir en bloc el dissabte 15 d'octubre a les 4 de la tarda cap a la plaça de Catalunya. La marxa va formar una columna d'estudiants, professorat i treballadores, que començava a la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona, situada al barri del Raval. El vespre anterior, la facultat havia estat ocupada per 300 persones, que hi van passar la nit i, durant el dia, van

fer activitats per preparar-se per la manifestació. Al final de la marxa, que va ser molt concorreguda, es van formar tres columnes, una de les quals, centrada en la lluita en defensa de l'educació, va tornar cap a la facultat prèviament ocupada. La tornada a la facultat va ser espectacular, ja que durant la primera hora després de l'arribada de la columna, hi van arribar a passar prop de 4.000 persones. Aquell mateix vespre, 2.000

persones es va reunir en una assemblea per parlar sobre formes de lluita a la universitat. Abans d'acabar, les participants es van agrupar per universitats i van continuar parlant-ne des d'una perspectiva més concreta. Sorprenentment, bona part de les assistents no havien participat mai a l'assemblea de la seva facultat, cosa que va facilitar el contacte directe amb les estudiants i treballadores ja organitzades.

ROBERT BONET

, així està el pati

BARCELONA · CENTENARS DE PERSONES OKUPEN UN EDIFICI AL DISTRICTE DE NOU BARRIS

“Gent sense casa i cases sense gent”

Carlota Alajarín
redaccio@setmanaridirecta.info

Centenars de persones van okupar un edifici a Nou Barris (Barcelona) el dissabte 15 d'octubre, per allotjar deu famílies que havien estat desnonades d'altres habitatges. L'endemà diumenge, centenars de persones es van aplegar al carrer Almagro per defensar l'edifici. Aquesta acció col·lectiva es va fer davant l'alarma de desnonament que van rebre les persones residents a l'edifici. “Diuen que som *neookupes* i l'únic que estem fent es una acció social, no es pot entendre que hi hagi gent sense cases i cases sense gent”, reivindicava un jove que estava fent guàrdia al portal des del matí del diumenge i que, encara que no coneixia cap de les famílies, s'havia unit a la causa, visibilitzada a partir del 15-O tot i que ja feia temps que es preparava.

Primera família real·lotjada al bloc okupat al barri de Verdum, al districte de Nou Barris

ABERT GARCIA

Durant els tres dies, hi van passar diversos mitjans de comunicació, tant de premsa escrita com de televisió, fet que animava les okupes a persistir amb l'objectiu plantejat de fer-se ressò de la situació en què es trobaven les famílies desnonades (actualment, encara no viuen totes a l'edifici) per aconseguir augmentar el suport social. El conseller d'interior, Felip Puig, va descartar definitivament el desallotjament exprés fins que no es rebés una nova ordre del procés judicial. L'associació 500 x 20 i la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH), juntament amb altres associacions veïnals, van expressar fermament la seva intenció de fer una cooperativa agroalimentària i un centre social d'assessorament polític a les famílies desnonades. Ramón i la seva

L'edifici, que és propietat de Cajamar Caja Rural, va ser construït fa cinc anys i no hi vivia ningú

De fons es podia veure a un home dient en un to seriós: “Avui som nosaltres i demà potser sereu vosaltres, no ens miris i uneix-te a la causa”. Les assemblees del barri consideren que aquesta situació pot crear empatia fàcilment perquè no es tracta d'un cas molt particular, sinó que qualsevol persona s'hi pot trobar. L'edifici va ser construït fa cinc anys i no hi vivia ningú; així doncs, aquestes set famílies van decidir instal·lar-se allà. D'altra ban-

da, Cajamar Caja Rural, actual empresa propietària de l'edifici, ha denunciat aquesta ocupació il·legal als tribunals de justícia de Sant Boi de Llobregat (encara que prèviament el conseller Puig havia dit que la denúncia s'havia presentat a Sant Feliu de Llobregat). L'expedient judicial del cas ja ha estat enviat des de Sant Boi a Barcelona, ja que és la circumscripció territorial competent. I aquí rau el conflicte: durant la crisi (concretament, durant cinc anys), els pisos d'aquest edifici no s'han pogut vendre ni llogar i, paral·lelament, aquestes famílies desnonades no tenen prou ingressos per pagar un lloguer, ja que amb prou feines es poden pagar els aliments. Si finalment aquestes famílies són desallotjades, no tindran cap lloc on anar. “Amb el suport popular a l'okupació pretenem alentir el procés judicial de desnonament per tal que

aquestes famílies puguin continuar allà durant temps”, explicava un altre noi d'origen cubà que ja havia viscut altres situacions de desnonament, concretament, la del barri del Clot, on la mainada de la família va ser retinguda després que nombrosos mossos entressin per la finestra de l'habitatge mitjançant unes escales portàtils i agredissin la mare i el pare davant dels seus ulls. Perquè aquesta situació no es repeteixi, el 15 d'octubre es van muntar unes tanques metàl·liques al voltant de l'entrada de l'edifici, que permetien l'accés tant als mitjans de comunicació com a la gent que volia ajudar amb l'okupació. Totes les participants tenien accés a les provisions que portava la gent solidària: llet, dolços, pasta, arròs, pa... aliments que van servir per donar forces a qui feia guàrdia amb una manta de franel·la davant la porta durant tota la nit. Un

altre noi comentava en un to indignat: “Diuen que obrir una nova terminal a l'aeroport de Barcelona és una inversió per a la ciutat, però donar pisos a gent que ho necessita, fer centres socials i crear escoles és una despesa pública molt elevada. No acabo d'entendre, doncs, per què el que realment és una inversió diuen que és una despesa”. No saben què passarà en un futur proper o llunyà, tot depèn de la decisió que prengui el jutjat de Barcelona on recaigui la instrucció de la causa un cop passi per l'oficina de repartiment de la Ciutat de la Justícia. Tot i que la situació sigui dramàtica, es miri objectivament o subjectivament, l'ambient de l'okupació va comptar amb una actitud molt participativa i activa i fins i tot es podien sentir rialles i comentaris enginyosos entre les okupes en moments realment desoladors.

La Plataforma 500 X 20 denuncia que “el que no és legal és que una família no pugui tenir accés a un habitatge digne”

companya, una família amb cinc criatures que ha estat desnonada i que durant l'okupació es va desplaçar fins a l'edifici, van expressar el seu agraïment a les associacions i persones implicades, però resten a l'espera, pendents de veure com es desenvolupen els fets després de l'okupació. Un dels portaveus de la Plataforma 500 x 20, Salvador Torres, va denunciar que “el que no és legal és que una família no pugui tenir accés a un habitatge digne”, però que “l'okupació d'un edifici -buit des de fa cinc anys- amb l'objectiu de real·lotjar famílies desnonades hauria de ser totalment legal”.

> Desallotgen l'edifici d'habitatges Margarida Tafari, al Forat de la Vergonya de Barcelona

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Pocs minuts després de les 5 de la matinada del 18 d'octubre, una subunitat d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra va tallar els carrers d'accés a l'edifici del carrer Gombau 16, al Casc Antic de Barcelona. Després d'una hora de cops de mall, els agents que hi havia a les set furgonetes, provinents de la macrocomissaria Egara de Sabadell, van rebentar la porta d'accés a l'edifici i van desallotjar les catorze persones que hi vivien des de feia deu mesos. La finca havia rebut el nom de Mar-

garida Tafari en homenatge a una dona del segle XVI que havia viscut al mateix carrer i que havia patit la persecució de la Inquisició. Margarida va ser acusada de bruixa i va morir a la foguera. Ja fa dies, l'assemblea de persones que vivien a l'immoble va emetre un comunicat on feia un paral·lelisme entre les caces de bruixes de l'edat mitjana i les que es fan actualment per ordre del conseller d'Interior. Mentre es produïa el desallotjament, un centenar de persones es van concentrar davant del cordó policial i van repicar cassoles en senyal de protesta. Les immobiliàries que han

ORIOI BLAS

Set furgonetes dels antidisturbis dels Mossos han efectuat el desallotjament

impulsat el procés de desnonament són Prediosol SL i Ulcabir SL, dues de les responsables de la gentrificació del centre de Barcelona, amb l'expulsió de l'antic veïnat mitjançant plans com Focivesa. Brigades d'operaris van procedir a destrossar l'interior de les finques (vandalitzar en terminologia del món de la construcció). Nombrosos edificis dels voltants de l'immoble desallotjat es troben tapiats des de fa anys. A la tarda, es va fer una manifestació de protesta al Forat de la Vergonya, després van tallar el trànsit a la Via Laietana i van desplegar pancartes des d'un edifici.

, així està el pati

LLEIDA · LA MARXA APLEGA 3.000 PERSONES

23 activistes acampen davant la seu del Banc d'Espanya

ARI NIETO

La pancarta destaca el caràcter internacional de la jornada de lluita del 15-O

Ari Nieto
terresponent@setmanaridirecta.info

La ciutat de Lleida es va sumar a la convocatòria del 15 d'octubre que es va dur a terme a prop de 1.000 ciutats de tot el món. L'acte convocat pel moviment 15-M va concentrar prop de 3.000 persones darrere una pancarta on es podia llegir "Pobles del món en lluita 15M". Durant el recorregut de la manifestació, que va transcórrer pacíficament des de la plaça Ricard Vinyes fins a l'antiga seu del Banc d'Espanya, es van poder sentir consignes com "Aquesta crisi no la paguem", "Fa falta, ja, una vaga general" o "Som anticapitalistes", entre d'altres. Al final de la marxa es va llegir un comunicat i es va iniciar un torn de micròfon obert perquè les assistents poguessin expressar el seu des-

content. Un cop desconvocada la manifestació, 23 persones van decidir acampar davant del Banc d'Espanya per denunciar les polítiques de rescats bancaris i contra les retallades socials. Més enllà dels actes del dia 15, l'assemblea d'indignades de Lleida també va organitzar una concentració per aturar el desnonament d'una família amb tres infants al barri de Capont, cosa que es va aconseguir. També ha convocat una xerrada-debat sobre l'origen del moviment de les indignades i la seva comparació amb altres moviments socials, el dijous 20 d'octubre a la universitat de Lleida. Aquest acte comptarà amb la participació del catedràtic d'Història Contemporània a la UdL, Manel Lladonosa, d'un participant del moviment del 15-M, Ximi, i del professor titular d'Antropologia Social a la UdL, Víctor Bretón.

EL CAMP · 10.000 PERSONES A TARRAGONA

"CCOO i UGT també són culpables de la crisi"Josep Maria Llauredó
elcamp@setmanaridirecta.info

"S"i és una convocatòria global, això s'ha de notar a tot arreu", devia pensar l'Assemblea Popular de Reus. És per això que es va desmarcar de la manera d'encarar el 15 d'octubre de molts pobles i ciutats -decidits a donar suport als grans nuclis- i també va viure la seva jornada de protesta. Davant la manca de suport dels sindicats institucionals i de la majoria d'associacions veïnals, l'assemblea sorgida de l'acampada va radicalitzar els seus lemes i accions i va assenyalar totes les culpables de la crisi permanent que vivim, entre elles, "CCOO i UGT, les administracions locals i territorials i les seues bancàries". Els col·lectius de l'esquerra anticapitalista que també formen part de l'òrgan, com ara la CGT o la CUP, van llegir diversos textos davant del gairebé mil·ler de

manifestants que van anar del carrer Sant Joan fins a la rambla del Carrilet.

Per la seva banda, Tarragona va tornar a sortir al carrer massivament, preocupada -sobretot- pel futur dels serveis assistencials a la ciutat. Hi va participar molta gent dels barris i representants veïnals i es va posar més èmfasi en la sanitat i l'ensenyament. La manifestació, que anava de la plaça Imperial Tàrraco a la plaça de la Font, va aplegar gairebé la mateixa quantitat de gent que el 19 de juny, prop de 10.000 persones. Precisament, les retallades als serveis públics estan ocasionant les mobilitzacions més grans de la història, sobretot gràcies a la unió d'entitats de tot tipus en el marc de la Plataforma Ciutadana en Defensa dels Drets Públics. Tanmateix, les seves representants han assegurat que, fins que no passi el 20 de novembre, no tenen prevista "cap acció per no interferir en les dinàmiques electorals".

GIRONA · 4.000 PERSONES DEMANEN UN CANVI

"Un món just on es reparteixi el treball i la riquesa"Erik Estany
girona@setmanaridirecta.info

La manifestació del 15 d'octubre va recórrer els carrers més importants de Girona sota el lema *Capitalisme és crisi. De la indignació a l'acció*. La marxa, que va durar més de dues hores, va anar sumant gent a mesura que avançava, fins arribar a aplegar prop de 4.000 persones.

La protesta va tenir un to clarament reivindicatiu, amb crítiques al sistema capitalista i contra les retallades dels serveis públics i dels drets socials. Com ja va passar el 19 de juny, la convocatòria va esdevenir una crida a la mobilització i a l'organització populars i va ser seguida per persones de totes les edats vingudes de diferents poblacions de la demarcació. Durant la manifestació, es van expressar diverses reivindi-

cacions concretes, com la de les usuàries que continuen ocupant els CAP o la de la gent afectada per la hipoteca.

Durant tot el trajecte, les manifestants van cridar lemes contra les retallades socials i el sistema democràtic actual, consignes anticapitalistes i crides a la vaga general: "Els seus beneficis, la nostra misèria", "No és una crisi, se'n diu capitalisme", "N'hi diuen democràcia i no ho és", "Som el poble, tenim el poder" o "Retallem els seus privilegis".

La manifestació es va cloure amb la lectura del manifest de l'Assemblea de Girona, les integrants de la qual es mostren "decidides a fer possible un món just on es reparteixi el treball i la riquesa. Perquè ja no volem les molles, volem el pa sencer! Perquè hi tenim dret, perquè som el poble i tenim el poder!".

PALMA · 6.000 PERSONES SURTEN AL CARRER

Una manifestació que crida contra la corrupció i el sistema

ENRIC BORRAS

Es tracta d'una de les protestes més multitudinàries que s'han fet els darrers anys a la ciutat de Palma

Enric Borràs
redaccio@setmanaridirecta.info

La del 15-O va ser una de les manifestacions més multitudinàries que s'han fet els darrers anys a Palma. La crisi econòmica, el rescat dels bancs i les retallades s'han sumat, a les Illes Balears, als escàndols de corrupció que fa anys que assolten l'arxipèlag i a una victòria aclaparadora del PP a les últimes eleccions. El dissabte del 15-O, milers de persones van omplir els carrers de Ciutat per demostrar la seva desconfiança vers un sistema que posen en dubte. En cap altra protesta de les indignades mallorquines no s'havien vist tants cartells i pancartes en contra del sistema capitalista.

Prop de 6.000 manifestants, segons el recompte que va poder fer la DIRECTA, 10.000 segons els mitjans de les Illes Balears i

25.000 segons les organitzadores, van manifestar-se sota el lema *Units per un canvi global*. La protesta, que va començar poc més tard de les 7 del vespre a la plaça de les Tortugues, va acabar dues hores més tard a la plaça d'Espanya, rebatejada amb el nom de plaça d'Islàndia pels grups indignats del 15M.

Un dels crits que es va sentir més durant el recorregut va ser "PSOE i PP, la mateixa merda són". Hi havia moltes pancartes en contra dels partits majoritaris i dels bancs; d'altres feien una crida a la vaga general i contra el sistema capitalista en general. La música d'una banda de timbals va animar la marxa, que va aplegar des de nadons en braços fins a àvies d'arracada de perla i va avançar amb absoluta tranquil·litat, tal com ha passat amb totes les manifestacions d'indignades a Mallorca.

, així està el pati

CORNELLÀ · EL CENTRE TÉ UNA CAPACITAT PER A 500 ALUMNES, PERÒ N'ACULL 725

Es tanquen dins de l'institut i ja projecten noves jornades de lluita i accions

Xavi Miquel

baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'ocupació de l'Institut Francesc Macià de Cornellà de Llobregat per part de l'Assemblea d'Estudiants de Secundària (AES) va acabar el divendres 14 d'octubre, dos dies després que 54 persones (38 alumnes i setze professores) es tanquessin dins l'institut per denunciar les retallades al sector de l'educació i les conseqüències que estan tenint als seu centre. La massificació a les aules (algunes d'elles tenen fins a 48 alumnes) o la manca d'alguns serveis bàsics (com la calefacció) són part de les protestes que van dur aquest grup d'alumnes a tancar-se dins l'institut.

L'institut Francesc Macià presenta fins a 48 alumnes a algunes aules i la manca d'alguns serveis bàsics, com la calefacció

Les valoracions de la tancada que han fet des de l'AES són molt positives. En primer lloc, creuen que la coincidència de dates amb la jornada de mobilitzacions del 15 d'octubre (que en un primer

L'alumnat del centre dona les gràcies als familiars i al professorat

moment no s'havia previst) els ha donat un suport i una atenció mediàtica que potser no haurien tingut d'altra manera. En aquest sentit, estan molt contentes de les persones que es van quedar a dormir dins el centre i també de les cassolades i les mostres de suport que van rebre des de fora. Agraïen, sobretot, el suport rebut per gran part de l'alumnat (malgrat la despolitització general de l'estudiantat) i per les 43 professores de l'institut-de 50- que van mostrar la seva solidaritat amb les jornades de lluita, però també el de les

familiars, la gent de l'acampada de Cornellà i el veïnat que es va concentrar a les portes de l'institut per denunciar la situació actual.

La idea de l'ocupació va sorgir fa uns mesos, quan es va crear l'assemblea a l'institut, que va voler mostrar públicament el malestar que es vivia dins del centre i a l'ensenyament de secundària en general. La tancada ja ha donat els seus fruits i la direcció del centre ha decidit separar algunes aules dels batxillerats humanístic i social, que abans compartien

algunes classes, i ha baixat la ràtio d'estudiant per classe. Tot i així, la massificació persisteix, ja que l'institut té una capacitat per a 500 alumnes i, actualment, n'acull 725. L'èxit de la tancada ha fet que l'assemblea hagi crescut en nombre i ja impulsa noves jornades de lluita i accions, com la que es debatrà a l'assemblea de tancar-se un cop al mes, començant pel proper 13 de novembre. A més, estan intentant que alguna de les professores que els van fer costat durant la tancada assisteixi a les assemblees.

CATALUNYA · FEIXISME

Demanen presó per Anglada i un altre membre de PxC

Directa Manresa

manresa@setmanaridirecta.info

Josep Anglada i Juan Carlos Fuentes, president i secretari -respectivament- del partit d'ultradreta i xenòfob Plataforma per Catalunya (PxC), han estat jutjats per un delictes d'injúries i d'instigació a l'odi racial. El judici es va celebrar el dilluns 17 d'octubre als jutjats de Manresa, ja que Vic no té les competències judicials penals ni sales grans. La denúncia es remunta a l'any 2007, en el context de les eleccions municipals a Vic. Anglada i Fuentes estan acusats d'editar i distribuir un pamflet, atribuït falsament a un grup de marroquins, que cridava irònicament a votar determinats partits que, suposadament, afavorien les persones immigrades. El pamflet, amb un to burlesc i discriminatori, contenia tòpics xenòfobs vers la població magrebina i deixava entendre que aquest col·lectiu s'emportava gran part dels beneficis socials o que se li permetia conduir amb carnets no reglamentaris.

L'acusació particular, conformatada pel Centre Cultural Islàmic de Vic, la Comunitat Islàmica de Vic, Veus Diverses i SOS Racisme, va demanar una petició de pena de tres anys de presó, la inhabilitació per ocupar càrrecs públics i una multa per a Anglada i la mateixa pena, però amb un any menys de presó, per a Fuentes. La fiscalia, per la seva part, va demanar divuit mesos de presó i una multa de 5.000 euros.

Amb un petit grup de suport integrat per militants i una defensa encapçalada per José María Ruiz Puerta -vinculat a la CE-DADE i advocat de diverses organitzacions i individus d'ultradreta com Pedro Varela-, Anglada i Fuentes van mostrar una actitud provocadora durant el judici. Anglada, tot i que es va contradir sobre el moment en què va veure per primera vegada el pamflet, va declarar que no havia editat ni distribuït el pamflet, mentre que Carlos Fuentes va dir que el pamflet era "útil" pel partit i va reconèixer que l'havia distribuït, ja que hi havia proves testimonials en una copisteria que verificaven l'encàrrec dels 3.000 pamflets i carregaven la feina al compte de PxC.

SOS Racisme considera que aquest procés és important perquè és el primer judici a l'Estat espanyol contra un polític amb càrrec acusat d'apologia de l'odi i el racisme". El judici ha quedat vist per sentència.

VALÈNCIA · EL PAPER DE LES ASSEMBLEES LOCALS HA ESTAT CLAU PER ASSOLIR AQUEST ÈXIT

Una riuada humana omple els carrers

Joan Canela i Barrull

horta@setmanaridirecta.info

Si la mani del 15-O era un examen per saber l'estat del moviment de les indignades a València després de l'estiu i de les darreres *manis* pel dret a l'habitatge i en defensa dels serveis públics -una mica més *fluixetes*-, la veritat és que la prova es va passar amb un notable alt, per no dir excel·lent. Ni el buit mediàtic ni la ignorància de l'esquerra i el valencianisme oficials ni la certa treva social aportada pel relleu de Francisco Camps al capdavant de la Generalitat -i que presumiblement continuarà fins el 20-N- van impedir que una riuada humana impressionant, similar -algunes veus asseguren que més gran- a la del 19 de juny, inundés la ciutat a partir de la con-

Abans de la manifestació, es va celebrar una asseuguda

fluència dels petits rierols que van venir caminant des de tots els punts cardinals.

La gent va omplir de gom a gom tot el recorregut de la manifestació

de forma pacífica, però molt activa. No es va parar de cridar durant tota l'estona, la marxa es va omplir de pancartes de col·lectius i persones que volien expressar la seva opi-

nió sobre el que estava passant. L'emoció entre les participants es podia palpar, ja que ningú no tenia clar que fos un èxit. Entre els moviments organitzats, destacava la presència -a banda de les assemblees de barris i pobles- de la CGT i l'Esquerra Independentista. La resta, estranyament, era absent.

Conclusió: el 15-M ha sobreviscut l'asfíxiat estiu valencià -meteorològic i polític- i ha demostrat que manté intacta la seva popularitat i capacitat d'il·lusonar. El paper de les assemblees locals ha estat inqüestionable per aconseguir aquest èxit. Desenes de grups amb capacitats diferents han mantingut la seva activitat de formiga als barris i pobles i han conformat el moviment de base més massiu i unitari que ha conegut l'àrea de València des de la transició.

HELENA OLCINA I AMIGÓ

, així està el pati

CORNELLÀ DE LLOBREGAT · PERSONES D'ORIGEN MARROQUÍ DENUNCIEN PRÀCTIQUES DISCRIMINATÒRIES

L'Administració exigeix el retorn de prestacions als sectors més vulnerables

Marc Rude

redaccio@setmanaridirecta.info

L'associació Sense Fronteres de Cornellà denuncia la situació intolerable en què es troben molts veïns i veïnes d'origen marroquí, a les quals el Servicio Público de Empleo Estatal (SPEE, antic INEM) demana milers d'euros en concepte de devolució d'unes prestacions d'atur que ja havien rebut. La normativa estatal estableix que les persones que reben la prestació d'atur no poden estar fora del país durant més de quinze dies i que, si es volen absentar durant un període de temps més curt, han de fer un tràmit administratiu. No obstant això, aquest és un requisit burocràtic que, per ignorància o per descuit, sovint no es compleix, una omisió que, en termes generals, és molt difícil de comprovar i, per tant, generalment no és perseguida.

A Mohamed li demanen que torni un total de 13.000 euros

Tot i això, d'un temps ençà, a les oficines del SPEE, s'ha estat demanant el passaport arbitràriament a les persones aturades d'origen extracomunitari, tot i que aquest document no és necessari per fer les gestions de la prestació. L'objectiu maquiavèlic que s'amaga rere aquesta mesura és saber les dates dels segells dels visats, per poder suspendre les prestacions d'atur a aquelles persones que hagin incomplert les restriccions

Les persones afectades es reuneixen en assemblea a un parc de Cornellà de Llobregat

de mobilitat. L'Administració ha estat especialment rigorosa a l'hora d'aplicar la política contra les aturades d'origen marroquí, conscient que, per proximitat geogràfica, és més probable que algunes d'elles hagin viatjat al seu país per visitar la família i les amistats. L'Estat intenta estalviar diners retirant les ajudes als segments de la població amb menys recursos i tot fa pensar en l'inici d'un nou epi-

sodi de caça de bruixes com el que es va viure aquest estiu amb la PIRMI.

La situació esdevé surrealista quan, a més de retirar-los la prestació, el SPEE exigeix a algunes aturades el retorn de milers d'euros en concepte de totes les prestacions que han rebut "il·legalment" després d'haver passat uns dies fora del país fa mesos o fins i tot anys. És el cas de Mohamed, a qui van

demanar el passaport, l'agost passat, quan es va presentar a l'oficina del servei a Barberà del Vallès. La sorpresa va venir quan li van exigir 13.000 euros com a devolució de les prestacions que havia rebut durant els períodes en què havia estat a l'atur des del juliol de 2009, quan va passar un cap de setmana al Marroc per assistir al funeral de la seva sogra sense demanar l'autorització reglamentària.

El col·lectiu marroquí de Cornellà argumenta que les diferents administracions estan posant totes les traves possibles per dificultar-los la vida. D'acord amb la llei d'estrangeria, no tenir un contracte laboral quan toca renovar els permisos de residència significa l'expulsió i, en aquest context, s'ha creat una màfia d'empresariats i advocats i advocades corruptes que venen contractes falsos. A més de veure's obligada a accedir a la coacció i a pagar sumes molt importants, durant els períodes coberts per aquests suposats contractes, la persona no està treballant ni rep cap prestació. Per altra banda, l'Ajuntament (PSC) es desvincula dels problemes de la comunitat.

Sense Fronteres argumenta que, darrere aquesta situació, s'hi amaga la lògica perversa del mercat. Una bona part de la gent marroquina que actualment viu a Catalunya treballava a la construcció fins que va esclatar la bombolla immobiliària i ara es troba en una situació d'atur de llarga durada. Per tant, el capital ja no la necessita. Seguint els seus dictats, les administracions es proposarien amargar la vida a aquestes persones fins que es vegin obligades a abandonar el país.

> Crear vincles entre el veïnat autòcton i el d'origen marroquí

Sense Fronteres-Cornellà és una associació de caràcter assembleari que, des de l'any 2001, treballa per fomentar vincles entre el veïnat autòcton i el d'origen marroquí. El col·lectiu té oberta una escola gratuïta de català i castellà i organitza activitats de caire cultural. Actualment, també participa a l'assemblea local del Moviment 15-M, que ha ajudat a fer conèixer les reivindicacions de la comunitat magribina de la ciutat. El dijous 13 d'octubre es va convocar una protesta i desenes de persones es van manifestar pels carrers de Cornellà sota consignes com "De aquí o de fuera,

la misma clase obrera". Després de moments de negociació, el grup va aconseguir entrar a l'oficina de treball de la ciutat, on es va repartir informació entre els aturats i aturades que hi havia i es va exigir una trobada amb la directora provincial, que finalment va accedir a reunir-se amb les implicades per tractar el problema durant els propers dies. També es va fer una parada a l'Ajuntament i a la seu comarcal de CCOO, institucions que van prometre a les persones afectades una atenció que fins ara els han negat. Mentrestant, el veïnat de més edat comentava la protesta amb admiració, content que la seva conciutan-

dania hagi decidit aixecar la veu: "Ells s'atreveixen a lluitar, nosaltres no".

El secretari de Sense Fronteres, Frederic Ferran Garcia, ens parla de la "urgència de denunciar unes polítiques que fomenten la discriminació, els abusos i l'augment del poder de les màfies i la patronal". Les afectades pensen dur la situació davant els tribunals: presentaran demanda individual per exigir la revocació dels expedients de devolució i estan estudiant obrir una querrela criminal col·lectiva contra la direcció del SPEE per haver rebut un tracte discriminatori. El fet d'exi-

gir el passaport només a aquelles persones d'origen marroquí obeeix a una política discriminatòria il·legal, que vulnera l'article 14 de la Constitució espanyola sobre la igualtat davant la llei. Sense Fronteres exigeix la fi de la persecució de les persones en situació d'atur i el tancament immediat dels expedients de devolució, amb l'horitzó d'una societat capaç de garantir un treball digne per tothom. Amb aquest objectiu, el dimecres 26 de novembre es farà una protesta a les 18:30h a la plaça Urquinaona de Barcelona, convocatòria a la qual les afectades conviden a assistir.

Deixar de sentir-se com l'aneguet lleig

Tamara és una adolescent catalana com qualsevol altra. Es passa el dia enganxada a l'ipod, el Facebook ocupa gran part del seu temps d'oci i les seves amigues són el seu món. A diferència de la gran majoria de nois i noies de la seva edat, però, ella mai no ha tingut l'oportunitat de barallar-se amb els seus vuit germans o de discutir amb els seus pares biològics. S'esforça per aprovar l'ESO, però té un dèficit d'atenció important a causa del que ha hagut de viure. Des de fa set anys, viu amb una família d'acollida. La seva història coincideix amb la dels 2.760 infants catalans que viuen en centres d'acollida fins que, en alguns casos, una família aliena a la seva decideix acollir-los.

Elisenda Liñán
afons@setmanaridirecta.info

Cada cap de setmana i durant els períodes de vacances, Tamara sortia del centre d'acollida Maria Assumpta de Badalona —subvencionat per la Generalitat— i anava a casa de Montserrat i Josep, que actuaven com a família col·laboradora i tenien dos fills biològics més o menys de la seva edat. No parlava, simplement observava allò que tenia al seu voltant: una família. Quan ja portava un temps anant-hi periòdicament, se li va escapar un "mama" en dirigir-se a Montserrat. De sobte, la filla biològica d'aquesta va saltar del sofà dient: "No és la teva mare, és la MEVA mare". En aquell moment, Tamara no sabia ben bé d'on era ni a qui pertanyia. Tan sols tenia quatre anys i una vida complicada. Vivia en un centre d'acollida amb cinc dels seus germans. El seu pare i la seva mare no se'n podien fer càrrec.

Camí cap a l'acollida

L'11 d'agost de l'any 2004, la vida de Tamara va canviar. Però no només la seva, la de Maria del Mar, també. És la germana gran de Montserrat i havia compartit molts dels caps de setmana que Tamara passava amb la família col·laboradora. Maria del Mar sempre havia tingut un *feeling* especial amb Tamara, per això es va decidir: tot i ser soltera, volia ajudar Tamara en un acolliment de llarga durada que, com en molts casos, podria acabar en una adopció. Va vetllar per ella fins a un punt que ni ella mateixa no sabia, sense importar-li si el projecte que iniciava seria temporal o bé indefinit. Maria del Mar responia al desig de ser mare a través de l'acolliment, però, per sobre de tot, tenia clar que el seu objectiu era ajudar Tamara, aportar-li un referent i oferir-li calidesa familiar,

malgrat que, en qualsevol moment, li poguessin retirar la nena per retornar-la a la seva família biològica.

Maria del Mar va iniciar els tràmits per acollir Tamara l'abril de 2004. Durant el mes de juliol, la nena va començar a passar algun dia amb ella i, posteriorment, algun cap de setmana. Finalment, l'11 d'agost, quan la petita acabava de complir set anys, es va quedar a viure amb ella "indefinidament". "Al principi, la Tamara no tenia clar si volia quedar-se amb mi per sempre, però, al setembre, quan parlava de mi a l'escola, ja esmentava la paraula família", recorda Maria del Mar, melancòlica. Des que Tamara va passar a formar part de la seva vida, Maria del Mar ha anat tenint reunions periòdiques amb l'equip tècnic del Departament d'Acolliments Infantils de la Creu Roja, encarregat de seguir l'evolució

—
"Quan va arribar, em va preguntar: 'Tu seràs la meva família?'"
—

de la nena. Aquestes persones són les responsables d'estudiar i supervisar la relació de la mainada amb la família d'acollida i veure'n l'adaptació. "S'han donat casos en què les famílies no han pogut aguantar i han retornat el nen al centre", explica una tècnica de l'entitat Creu Roja, Eva Vázquez. En aquests casos, s'intenta que l'infant no ho consideri un fracàs i, tant l'equip tècnic com el psicològic subratllen que el que s'ha d'evitar és que la menor se senti responsable del que ha passat.

"Quan va arribar, em va preguntar: tu seràs la meva família?". Maria del Mar li va respondre que, si ella ho volia, sí. Les entitats que controlen els

MIRALLS
Zaida Muxí

"Trobem un model de ciutat pensat per a un home que va a treballar i una dona que es queda a casa"

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

S'elabora i s'edita la guia 'Educació afectiva i sexual'

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrúa 79

DIRECTA 246

19 d'octubre de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
Mateo Fumero

acolliments intenten que el vincle que s'estableix entre l'infant acollit i la família acollidora sigui, precisament, el de família acollidora i que no es confongui amb el de família biològica. Maria del Mar, per tant, no hauria de fer-se anomenar mama per Tamara, ja que la nena continua tenint la pròpia mare biològica que, en qualsevol moment, la pot reclamar al·legant que ja ha resolt els problemes que no li permetien vetllar per ella. Tot i així, la relació que se sol establir és maternal o paternal i, en la majoria dels casos, s'acaba anomenant pare o mare les persones acollidores. Maria del Mar explica que la nena tenia clar que qui l'acollia no era una mare o un pare, sinó una família. Després d'haver passat un procés d'acceptació, ja la va anomenar mama. "Jo veia que, a poc a poc, es desvinculava de la seva mare biològica. Al principi, quan parlava d'ella, deia 'la meua mama' i actualment diu que la seva mare sóc jo; quan es refereix a ella, l'anomena amb el seu nom de pila. Jo mai no he forçat cap situació i sempre he deixat que em digués de la manera que li fos més còmode", comenta Maria del Mar. Tamara ha acceptat que la seva mare la va abandonar i que, per molt que Maria del Mar no l'hagi portada al món, actualment, és la seva mare.

Una nova vida

Tamara vivia una vida completament diferent de la de molta mainada de la seva edat. Poc després de començar a viure amb Maria del Mar, no sabia què era estendre la roba o altres actes quotidians d'una llar que no havia vist ni viscut mai. "En sortir de l'escola, em donava la mà i em deia que em posés guapa, que em maquillés, volia mostrar a les seves amigues que ella també tenia una família", apunta Maria del Mar. Fets com aquest sobtaven la mare acollidora, que els anava apuntant en una llibreteta com si fos un diari per-

sonal. "Al principi, apuntava totes les anècdotes per poder-li explicar algun dia amb fets la seva adaptació a la nova vida".

En general, la canalla d'aquests centres d'acollida és poc conscient de la pròpia situació de desemparament. La incertesa del seu dia a dia fa que no tinguin gens clar com i on serà el seu futur. "Sovint em pregunta per què la vaig escollir a ella i no a una altra i em dóna les gràcies per haver-ho fet", diu Maria del Mar. Tamara va deixar moltes coses al centre, entre elles, el seu germà. Actualment, es reuneix amb els seus germans un cop al mes en una residència a Barcelona, on es fan fotografies, s'expliquen experiències i conviuen durant una hora.

Al curs de preparació del procés d'acolliment on va assistir Maria del Mar, ja li ho van advertir: és important acceptar que els infants acollits mantinguin contacte amb la família biològica. En aquest mateix curs, Maria del Mar va saber que Tamara mai no seria propietat seva –com seria si fos un cas d'adopció comuna– sinó que continuaria sent tutelada per la Generalitat i que s'havia de continuar trobant amb la família biològica, seguint un calendari de visites establert per les responsables del departament. Tal com estableix la Llei 10/2010 sobre l'acolliment, s'ha de veure amb els seus germans per no perdre-hi el vincle fins que compleixi divuit anys, moment en què ja podrà decidir autònomament què vol fer. Aquestes visites, però, són supervisades per tècniques que vetllen perquè no siguin contraproduents.

Les xarxes de les famílies acollidores

Lluís Vallès és el president de l'Associació de Famílies Acollidores de Barcelona (AFABAR), el grup de suport a les famílies i de pressió al govern més gran de l'àmbit català, integrat per 99 pares i mares acollidores. A més, fa nou anys que acull dos infants i asse-

gura que Tamara, com la resta de mainada desemparada, desitjava sortir del centre el més aviat possible, tot i que no sabia què l'esperava a fora. Deixant-se endur per records personals, comenta que, un cop dins el centre, amb més de 60 nens i nenes petites al davant, va passar-li pel cap el fet d'emportar-se-les totes. Després de més de nou anys d'experiència, tant en el rol de president com en el de pare acollidor, pensa que acollir és estimar i vetllar i considera imprescindible tenir clar què significa abans de fer-ho. Per altra banda, Eva Vázquez descriu els passos que s'han de seguir per acollir i destaca –per sobre de tot– que el primer criteri que cal tenir en compte és informar.

L'acollida, però, requereix –neces-

–
“Les subvencions del govern per a famílies d'acollida han baixat d'un 20% a un 30% els últims deu anys”
 –

sàriament– la implicació de la Generalitat de Catalunya i de les entitats encarregades de la coordinació dels centres col·laboradors en el seguiment de la vida d'aquesta canalla *en risc*. Diverses entitats col·laboradores i associacions, però, critiquen el fet que el govern mai no hagi prioritzat el suport a aquest tipus d'accions socials i que, a més, les subvencions hagin baixat d'un 20% a un 30% els últims deu anys. "És inviable mantenir un infant que té les seves necessitats i fa activitats extraescolars amb una mica més de 300 euros al mes", diu Maria del Mar amb coneixement de causa. Davant d'aquesta crítica, compartida per gran part de les persones acollidores, Eva Vázquez respon que els ajuts de la Generalitat no són per al manteniment d'un infant, sinó un ajut complementari perquè no

hi hagi cap família que deixi d'acollir per problemes econòmics. Tot i així, destaca que les xifres no s'han mogut des de l'any 2009, cosa que evidencia que la Generalitat no ha tingut en compte l'àmbit dels acolliments a l'hora de buscar solucions davant la crisi actual. Per altra banda, la tècnica de la Creu Roja considera que, per ser justa, cal reconèixer que la Generalitat proporciona partides pressupostàries "extres" per cobrir les necessitats que tenen molts d'aquests infants, com ara una educadora personal o una psicòloga.

"La falta d'amor paternal els provoca un sentiment d'indiferència i desconfiança. Tot és transitori; crear vincles se'ls fa difícil. Ells saben que les persones més importants els han abandonat i això provoca que s'inhibeixin i rebutgin l'acció de ser acollits". La psicòloga clínica Marina Cornella fa vint anys que tracta amb infants en situació de desemparament. Ha viscut casos en què la canalla és acollida i altres en què l'excés de ràbia que acumulen aquests nens i nenes a l'interior els impedeix un desenvolupament emocional correcte i la conseqüent adaptació amb la societat que els envolta. "El meu pare viu en un castell i ha de lluitar contra un drac ferotge, per això no em pot venir a veure", va dir un nen del Centre Maria Assumpta de Badalona a Marina Cornella durant la seva sessió setmanal. Tal com explica la psicòloga, en funció de l'edat, l'infant desenvolupa mecanismes de defensa que no li permeten veure la realitat. En el cas que esmentava, el pare de l'infant és a la presó i no en un castell de conte. En canvi, les adolescents –segons l'experta– solen mostrar una actitud més rebel, són conscients del que han patit i això les pot dur a rebutjar el fet de retornar amb la família biològica, si els és possible.

Segons dades numèriques brindades per Lluís Vallès, es produeixen 70

Glossari sobre l'acolliment familiar

acolliments cada any, la majoria dels quals es donen en famílies ja consolidades, persones grans i amb fills majors d'edat i independitzats. A Catalunya, el 60% de les famílies acollidores segueixen aquest perfil i el 40% restant són famílies sense descendència. Tal com explica el president de l'AFABAR, costa que famílies que tenen fills i filles biològiques petites es decantin per acollir, tot i que, del total dels casos, una mica menys de la meitat serien en aquestes circumstàncies.

Polítiques d'immigració en l'acolliment infantil

En cas que l'infant acollit sigui migrat sense papers, quan faci els divuit anys haurà de ser retornat al seu país d'origen. Aquesta és la situació que han viscut –fins l'any 2010– més de cinc famílies que havien acollit un infant provinent de famílies migrades sense papers. Sense l'autorització de les famílies biològiques, la nacionalitat de la menor no es pot canviar, a no ser que finalment sigui adoptada. En cas que no es pugui adoptar, es recorre a contactar amb algú de la família del país d'origen. “Es indignant que un noi de només divuit anys torni al seu país sol, sense res ni ningú. Per això, des de l'AFABAR, hem estat implicats en els canvis de la Llei 10/2010”, explica Lluís Vallès. Arran de la lluita

–
“És indignant que un noi de només divuit anys torni al seu país sol, sense res ni ningú”
 –

d'aquestes famílies, l'any 2010 es va aconseguir promoure una nova llei per regularitzar la situació de les persones acollides a Catalunya. Tot i aquests avenços, la llei no quedarà desplegada definitivament fins l'any 2015, moment en què s'aplicaran les disposicions de forma progressiva. En cas que acabi desplegant-se, Catalunya esdevindrà pionera en l'establiment d'un marc legal de referència integral per a l'acollida, un marc actualment inexistent a l'Estat espanyol.

Un futur esperançador

Després de set anys de convivència, Tamara és una nena completament diferent. Com sol passar, al principi, no s'immuntava per res, ni reia ni plorava, estava cohibida i la seva mirada mostrava uns ulls tristos i inexpressius. Amb satisfacció, Maria del Mar afegeix que una de les coses que més han canviat de Tamara és la mirada, ja que “ara els seus ulls blaus brillen i la seva expressió sembla la d'una altra nena”. “Tamara agraeix totes les coses que té i ho manifesta”, diu Maria del Mar. Ha passat de ser una més, concretament era el número set (tota la seva roba estava marcada amb aquest número), a tenir dedicació exclusiva, una mare, una família i, a la roba de l'escola, el seu nom.

Què és l'acolliment?

És una mesura de protecció que atorga la guarda d'un infant a una família per tal que en tingui cura, l'aliment i l'educatiu temporalment, sense finalitat adoptiva, oferint una alternativa mentre la família d'origen es recupera de les seves incapacitats. Es du a terme mitjançant un acord regulador.

En què consisteix l'acord regulador?

Es tracta d'un pacte que s'estableix entre una família acollidora i una biològica. L'acord esdevé un compromís personal i social.

Quina és la finalitat de l'acolliment?

L'acolliment familiar no pretén substituir la família d'origen de l'infant, sinó complementar-la. La mainada que necessita una família d'acollida ha viscut situacions difícils que, sovint, han des-

embocat en la separació del seu nucli familiar d'origen. Per això, mentre l'infant conviu amb la família acollidora, manté visites i sortides amb la seva família d'origen. Es pretén acompanyar l'infant durant el temps, curt o llarg, que dura el desemparament de la seva família biològica. De vegades, la situació familiar complicada s'allarga tant que cal buscar una sortida que doni estabilitat emocional i educativa a la menor, intentar que l'estada en centres d'acollida sigui tan curta com sigui possible i que pugui viure en un ambient familiar que li proporcionï afecte, seguretat i protecció.

A quina edat pot ser acollida la canalla?

L'edat de l'acolliment abraça entre els zero i els disset anys. Molts infants han viscut a centres residencials durant períodes de temps llargs i mai no han conegut un ambient familiar. Sovint presenten trastorns i necessiten suport

psicològic i educatiu, un suport que els pot aportar una família que els proporcionï un marc estable on créixer i desenvolupar-se.

Quins tipus d'acolliments hi ha?

En primer lloc, els acolliments d'urgència i diagnòstic, en què la mainada és acollida durant sis mesos mentre es fa un estudi de la situació de la família d'origen i es valora la proposta més idònia per al seu futur (els infants proposats són d'entre zero i sis anys). En segon lloc, els acolliments de caps de setmana i vacances, que permeten que l'infant passi els dies festius en un ambient familiar. En tercer lloc, els acolliments de curta durada, en els quals l'infant és acollit per un temps màxim de dos anys. Per últim, els acolliments de llarga durada. En relació a aquesta última modalitat, es fa difícil especificar el temps que durarà l'acolliment, però es pot preveure que serà de prop de quatre anys. Tot i això, hi ha situacions familiars que requereixen un temps més llarg de recuperació o casos en què aquesta no és possible. Aleshores, l'infant és acollit per una família i, fins que és major d'edat, manté visites periòdiques amb la família d'origen.

Qui gestiona l'acolliment a Catalunya?

L'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció (ICAA), creat el 1997 i transformat en l'Institut Català de l'Adopció (ICA), és l'ens públic encarregat de potenciar una política global d'acolliment simple en famílies alienes i d'adopció i d'agilitzar els processos de valoració d'idoneïtat de les persones o famílies que opten per alguna d'aquestes alternatives.

Zaida Muxí: “Comptem amb una participació ciutadana macdonalitzada”

Edificis, monuments, carrers, places, memòria, comunitat i diversitat s'entrellacen en una ciutat i constitueixen l'espai públic. Tot aquest patrimoni col·lectiu pateix transformacions i se sotmet a plantejaments i normatives que, de vegades, el posen en perill. Zaida Muxí és arquitecta, urbanista i membre del Col·lectiu Punt 6, preocupat i interessat en repensar les ciutats, els barris i les arquitectures amb perspectiva de gènere. És autora de *L'arquitectura de la ciutat global* (Editorial Gustavo Gili, 2004) i codirectora, amb Josep Maria Montaner, del màster Laboratori de l'Habitatge del segle XXI. Amb la mirada de Zaida Muxí, repassem la idea de ciutat i d'espai públic i els obstacles i la incidència de la població.

Gemma Garcia
miralls@setmanaridirecta.info

Per a qui està dissenyada la ciutat?

Si tenim en compte el que s'ha fet al Fòrum o al 22@, per exemple, Barcelona està dedicada a un perfil molt delimitat i pensada a partir d'una divisió molt dual de la vida: en una persona que treballa i una altra que s'encarrega de les criatures, de la casa, etc... Al 22@, han aparegut escoles bressol sense qualitat perquè no estaven pensades. Quan es van dissenyar els equipaments, a ningú no se li va acudir que s'havia de pensar en un lloc per a la canalla, ja que les mares i els pares treballen. Actualment, les ciutats estan pensades per fer una vida que es divideix en una zona de treball i una d'habitatge. No hi ha massa comerç perquè la idea és que les compres quotidianes es facin en una gran superfície, cosa que significa dedicar el cap de setmana –moment d'oci– a comprar i que has de tenir cotxe. La manca d'activitats comercials variades redueix la vida al carrer; no hi ha espais agradables. La ciutat té àrees monofuncionals que deriven d'una ciutat pensada per a un home que va a treballar i una dona que es queda a casa.

Totes les funcions tenen la mateixa importància?

Dins una ciutat, les funcions més importants són aquelles que tenen relació amb la macroeconomia, derivades de la producció, tot i que no són més importants que les derivades de la reproducció: la cura de criatures o de gent gran.

Aquestes últimes són una feina que no està reconeguda, sense sou i, per tant, invisibilitzada. Si poséssim un valor econòmic a les hores dedicades a la reproducció (cura de persones, cura de la casa, vestimenta i alimentació) –que és el que va fer Cristina Carrasco a *Comptes satèl·lit–*, aquest arribaria al 38% del PIB català. Sense números, no se li atorga importància. Es construeixen ports o infraestructures molt cares (com l'AVE) perquè, suposadament, mouen molta economia i, alhora, requereixen una inversió immensa, però no es fa una guarderia perquè la reversió econòmica és més difícil d'entendre. Sembla que, qui fa els comptes ho fa d'una manera molt senzilla i, quan hi ha variables més diverses, entre elles, el temps, ja no les sap interpretar. En general, aquells que ocupen llocs de comandament no duen a terme les funcions invisibilitzades.

Si apliquem una perspectiva de gènere transversal a la ciutat de Barcelona, quins serien els seus defectes principals?

La cura de l'espai públic quotidià. Qui més utilitza l'espai i el transport públic són les dones. Es veu clarament quina és la mirada sobre la ciutat, ja que es milloren espais públics, sobretot en zones turístiques, però no els que s'utilitzen quotidianament. Per exemple, al barri de Santa Caterina de Barcelona, hi ha el carrer Sant Pere Més Baix, que és molt estructurador, però té trams amb voreres de 50 centímetres. El tipus de transport públic, si bé és millor comparat amb altres ciutats, és insuficient en àrees de baixa densitat. No es

millora, però sí que es fan més vies per al transport privat. Qui utilitza el cotxe, majoritàriament, és un home de classe alta i amb la vida resolta per algú altre. També cal parar atenció a la manca d'espais que tinguin en compte la cura de la gent gran. La societat està envellint i necessitem una ciutat amb recorreguts més amables. Les dones són les que s'en-carreguen de la gent gran...

S'ha parlat molt del model Barcelona, quin és aquest model? És exportable?

No pots extrapolar la manera de fer d'una ciutat, però sí que pots aprendre'n. En un primer moment, el model Barcelona va consistir en un projecte bastant inclusiu, era la primera època de la democràcia, però, després, això va canviar. Un tret característic del model Barcelona que s'ha exportat molt són les unions públic-privades, que són molt perilloses. Van començar amb els Jocs Olímpics, però ja s'ha convertit en un sistema per fer ciutat. L'Ajuntament i l'àrea d'Urbanisme tenen moltes suboficines i empreses i mai no saps qui hi ha al darrere ni quins criteris segueixen. Hi ha molta opacitat i és molt difícil de controlar. Aquest model de gestió és perillós perquè l'àmbit privat és qui imposa els seus criteris.

Un factor que té molta incidència en la construcció de les ciutats és el turisme. Desplaça necessitats?

El turisme és molt complex, no podem demonitzar-lo, però la seva influència és clara; la pressió dels lobbies econòmics té un efecte directe sobre la manera de fer ciutat. El turisme és un bé, un dinamitzador econòmic, però no pots matar la gallina en el seu nom. Si mates la ciutat, mor la ciutadania que genera nous recursos i nous elements. A ningú no li agrada visitar una Disneylândia, la gent ve a veure el resultat d'una societat. Caldria tenir més cura amb el tema del turisme, sobretot amb el volum. Tot i que a vegades s'ha volgut que el turisme anés a d'altres llocs, el centre no es pot substituir. Pots mirar com t'ocupes del turisme i, si en un espai hi ha tots els punts de visita, procurar que no s'hi localitzin tots els hotels, per exemple. Però a Ciutat Vella, ens han enganyat: fa cinc o sis anys que diuen que no s'hi faran més hotels, però alguns no s'han aturat al·legant que ja tenien llicència.

“Es construeixen ports o infraestructures molt cares perquè, suposadament, mouen molta economia, però no es fa una guarderia perquè la reversió econòmica és més difícil d'entendre”

Has utilitzat dos termes per parlar de Buenos Aires, macdonalització i disneylandització. Es poden aplicar a Barcelona?

El que jo descriu de Buenos Aires passa gairebé a tot arreu. George Ritzer parla de *macdonalització* i diversos autors anglosaxons de *disneylandització*. Per una banda, McDonald's ofereix el mateix a tot arreu, però cadascú que hi va té la sensació que escull el que vol, que és molt personalitzat, que és divertit i que pots fer-hi el que vulguis. La idea d'elecció, personalització i diversió s'ha expandit. Existeix una falsa diversitat i singularitat; el que hi ha és una homogeneïtzació global. La *disneylandització* té relació amb Disneylândia com a espai de falsa experiència. Ets en un lloc on sembla que passen coses, però tot està net i controlat i tothom representa rols. Són les ciutats que no poden tenir rastres de la vida real, que sempre estan netes, amb un tipus d'arquitectura com la dels centres comercials o els mateixos hotels: iguals, transparents, brillants, amb una materialitat que no suporta el pas del temps. Precisament, l'ordenança

FOTOGRAFIES:
Mirta

cívica ens remet a la idea que una plaça és un centre comercial. A finals del segle XX, van començar a dir que el centre comercial seria l'espai públic del segle XXI, però un espai públic és de domini i ús públics, que vol dir que tothom hi pot entrar i fer-ne ús, d'acord amb unes regles de convivència establertes entre les persones i no per la imposició d'unes normes superiors. La idea de *disneylandització* també es percep després d'una manifestació, quan ve una brigada de neteja i, de sobte, ja no queda ni un paper a terra, no queda cap rastre d'imperfeció.

Creus que la participació és cabdal per adequar els espais de la ciutat a les necessitats de la població?

La participació directa és molt important, però també és difícil perquè la gent té poc temps i, de vegades, els grups que participen tampoc no representen tothom. especialment les dones sovint no poden participar-hi. També hi ha altres maneres de recaptar informació més subtil, amb més observació que complementi la participació. Es poden fer observacions sobre un espai públic –sobretot que l'usa i per què, per entendre com és la població, etc.– perquè tots els espais estan condicionats per l'entorn social. Per tant, cal participació, però també una observació molt acurada. Calen les arquitectes, però també persones que puguin aportar altres mirades, com els sociòlegs. També es pot treballar amb estadístiques, no com a números pel control, sinó com a eina que pot servir per visibilitzar o invisibilitzar. Hi ha estadístiques de mitjana, però, si hi intercales matrius més complexes (per exemple, de classe o d'edat), entens moltes més coses. Com més capaces siguem d'estudiar aquesta diversitat i donar-hi respostes, la ciutat serà més inclusiva, més igualitària i amb més drets per totes i tots. Si caiem en la idea uniformitzadora del ciutadà mitjà, no parlem de ningú; el ciutadà mitjà no és ningú.

L'any 2010, l'Ajuntament va fer bandera d'un procés participatiu per decidir la reforma de l'avinguda Diagonal de Barcelona. Resultat: poca participació i la opció va ser “cap de les dues anteriors”...

Quan es va començar a organitzar la consulta, es van fer evidents tots els tòpics atribuïts a la participació. Els arquitectes van tenir pànic perquè van pensar que ja no serien ells qui decidirien, tot i que sempre hi ha decisions tècniques. Has d'atendre uns altres requeriments que són de les persones i les seves necessitats, has de dialogar. No es tracta de ser la mà que dibuixa el que està pensant un veí o una veïna directament, sinó que t'expliquin com viuen i què volen i tu, valorant les possibilitats, expliques què es pot fer i què no i els motius. En el cas de la Diagonal, no es va fer participació. No es va dialogar sobre la necessitat que existís aquest transport públic i què implicava, sinó que es va posar sobre la taula quina solució agradava més. La participació ciutadana no és escollir entre el McDonald's i el BigMcDonald's. Comptem amb una participació *macdonalitzada* perquè sembla que puguem escollir, però ningú no ens ha preguntat si volíem res de tot això. I per altra banda, la consulta va

estar molt mediatitzada i el lobby del cotxe va ser molt fort. Hi havia diversos components de classe perquè és el cor de la burgesia de Barcelona. Es van gastar moltíssims diners sense sentit.

La lluita veïnal ha estat cabdal en la reivindicació per decidir sobre els barris. El cas del solar del Forat de la Vergonya és una victòria?

De vegades, la participació ha aconseguit els seus objectius després d'una lluita molt dura. Intenten, per tots els mitjans, que et cansis, que hi hagi baralles internes, que el que demana la societat no es faci... La lluita pel Forat ha estat molt dura, són molts anys de desgast, de gent que regala la seva feina... Mentre els tècnics de l'Ajuntament cobren, els que lluiten pel seu barri no cobren i, a sobre, no se'ls respecta. Quan es va fer el solar, s'hauria d'haver parlat amb la gent, no era tan complicat. Finalment, han aconseguit més o menys el que volien, però l'espai no té exactament l'ús que li havia donat la gent. L'arquitecte no va voler fer les distribucions que es demanaven i aconseguir que hi hagués terra va ser una batalla immensa. L'arquitecte no volia sorra, volia granit, però el veïnat li deia: “Però, si no és per tu, és per nosaltres!”. També han posat tota una sèrie d'arbusts baixos als parterres, com a la rambla del Raval, perquè no s'utilitzin.

Al final, s'eludeixen els obstacles...

La gent continuarà seient allà on vol. És el que va passar, també, a la plaça Sant Agustí, on es van treure els bancs perquè no hi dormís la gent sense sostre, que ara seu a terra. A la vora, hi ha un bany públic, un menjador i un espai de Càrites on poden recollir roba i rentar-se.

“Si puja el valor d'un lloc, què passa amb les persones que no tenen prou poder adquisitiu per viure-hi? Calen respostes en relació a l'accés a l'habitatge”

Així doncs, podríem concloure que l'urbanisme, lluny de ser neutre, reflecteix un sistema patriarcal i mercantilista?

El vessant de l'urbanisme que es dedica a pensar les millors maneres de viure des de diferents disciplines millora les condicions dels espais i, en una societat mercantil, aquests espais guanyen valor. Vivim en un sistema mercantil capitalista. Si puja el valor d'un lloc, què passa amb la gent que no té prou poder adquisitiu per viure-hi? Calen respostes, per exemple, en relació a l'accés a l'habitatge. El dret de la propietat privada preval davant del d'habitatge. Al mateix temps, els homes ocupen gran part dels càrrecs que prenen decisions sobre l'espai públic, urbà i arquitectònic; tot i que hi ha dones, això no és garantia que s'adopti una perspectiva de gènere. Hi ha dones tècniques que fan una escissió entre el que jo visc com a dona i el que faig com a professional. Com a professional, sóc un tècnic i consideren que fan la mateixa aportació que qualsevol altre. Per tant, la qüestió no és només que els homes siguin els que han tingut més poder de decisió, sinó que hi ha dones amb molt poca visibilitat. L'educació té una mirada d'home, encara que la plantegin com si fos de tots i totes, és a dir, neutre. L'urbanisme no és neutre; allò neutre no existeix, és de qui té el poder.

Una altra sexualitat és possible: La formació afectivosexual

Després d'anys de reivindicacions sobre els drets sexuals i reproductius de les dones, el març de 2010 es va aprovar la llei de salut sexual i reproductiva i de la intervenció voluntària de l'embaràs. Mentre la nova llei deixava endarrere la legislació de 1985 -que, entre d'altres qüestions, permetia l'avortament només en determinats supòsits-, també obria

l'oportunitat d'introduir la formació afectivosexual en el currículum escolar. Des de la Campanya pel Dret a l'Avortament, la Xarxa de Dones per la Salut i Dones i Educació han elaborat una guia, *Educació afectiva i sexual*, amb unes eines per treballar cap a unes relacions igualitàries, satisfactòries i lliures.

Mercè Otero, Dones i Educació
quadersnillacrua@setmanaridirecta.info

Cap persona pot ser discriminada o coaccionada en virtut de l'exercici dels seus drets sexuals. El dret de la llibertat i l'autonomia en l'exercici responsable de la sexualitat; el dret d'escollir les parelles sexuals sense discriminació; el dret d'expressar la sexualitat segons la pròpia orientació sexual i el dret d'exercir la sexualitat independentment de la reproducció són drets humans. Sembla, doncs, que no cal justificar la presència d'una formació i informació afectiva i sexual als centres escolars, ja que es tracta d'una eina essencial per prevenir problemes greus com la violència masculista i els embarassos no desitjats. L'educació afectivosexual no només ens prevé de problemes socials latents, sinó que, a més, serveix per edificar una societat capaç de superar els estereotips, les dependències, la violència i altres males pràctiques. No obstant això, és necessari subratllar la corresponsabilitat social que demana aquesta formació, ja que les famílies, les institucions escolars i sanitàries i els mitjans de comunicació han de col·laborar per tal que sigui una realitat.

La formació afectivosexual a Catalunya
 A casa nostra, es dona la paradoxa de tenir un corpus legal que "defensa i promou" la formació afectivosexual, men-

tre que la realitat s'allunya d'aquesta proposta legislativa. Si revisem la llei d'educació de Catalunya (LEC), per exemple, als principis rectorals del sistema educatiu, hi trobem el dret de rebre una educació integral: "Els alumnes (atenció a l'ús del masculí) tenen dret a rebre una educació integral, orientada al ple desenvolupament de la personalitat, amb respecte als principis democràtics de convivència i als drets i les llibertats fonamentals", estableix la LEC. En el desenvolupament del currículum, s'insisteix en la necessitat d'aquest tipus de formació i, per exemple, en els principis generals de l'ESO es pot llegir: "L'Educació Secundària Obligatòria s'organitza d'acord amb els principis d'educació comuna i s'orienta a disminuir el sexisme i l'androcentrisme, al reconeixement de la diversitat afectivosexual i a la valoració crítica de les desigualtats, així com a l'atenció a la diversitat de l'alumnat, amb la finalitat que pugui assolir els objectius generals de l'etapa". I explícitament, es diu que els objectius que cal assolir en el desenvolupament de les habilitats i les competències han de permetre als nois i a les noies "conèixer i acceptar el funcionament del propi cos i el dels altres, respectar les diferències, aferrar els hàbits de salut i incorporar la pràctica de l'activitat física i l'esport a la vida quotidiana per afavorir el desenvolupament personal i social. Conèixer i valorar la dimensió humana de la sexua-

-
Maria Leandro

lit en tota la seva diversitat". Si volem seguir concretant, desvetllem que al *Document per a l'organització i el funcionament dels centres públics d'educació secundària (curs 2011-2012)*, dins l'apartat d'igualtat d'oportunitats per a nois i noies, es parla de "la potenciació d'una educació afectiva i sexual que afavoreixi la construcció d'una sexualitat positiva i saludable i de la gestió positiva de les situacions de conflicte vinculades a comportaments i actituds de caràcter sexista i de caire afectivosexual".

-
L'educació afectivosexual serveix per edificar una societat capaç de superar els estereotips, les dependències i la violència
 -

Malgrat el que es contempla en els textos legislatius, durant anys, grups de professionals de l'educació i de la sanitat han fet una formació afectivosexual de manera voluntària. Tot sovint, aquesta tasca provenia de la urgència de tractar casos concrets i de la necessitat de donar resposta a problemes immediats. La generació de dones que van ser educades en el nacionalcatolicisme franquista van haver de superar i vèncer l'analfabetisme afectivosexual patint vergonya, dolor, incomprensió i violència, però també posant en joc la rebel·lia, la força i

l'alegria del feminisme. El camí cap a una educació integral suposa un desenvolupament personal harmònic de les noies i nois i, per tant, ha de tenir en compte una dimensió humana fonamental que és la sexualitat. La formació afectivosexual, com qualsevol altra formació, ha de començar a la llar d'infants i continuar al llarg de la vida. Això suposa marcar molt clarament els objectius de cada etapa formativa i proposar una seqüenciació adient al desenvolupament personal. Cal oferir mitjans, recursos i formació per tal de superar la por i la inseguretat del professorat per falta de preparació en aquests temes i, alhora, cal oferir mitjans, recursos i formació per vèncer les diverses pors de l'alumnat davant del desvetllament de la pròpia sexualitat i la recerca d'identitat. Per tot això, la Xarxa de Dones per la Salut i el grup d'ensenyants de la Campanya de dret a l'avortament han intentat reunir la informació i posar-la a l'abast en una web (<http://www.xarxaedonesperlasalut.org/educaxafectiva.html>).

Aquesta pàgina pretén recollir materials, guies, pràctiques, webs i recursos diversos, seqüenciats per a cada etapa formativa. El seu objectiu és posar a l'abast una eina útil per al treball diari del professorat i per a la comunitat educativa en general, des de la perspectiva feminista, tot subratllant la mirada de dona en aquest àmbit.

Llibres

Sanchis Caudet, Rosa; Senabre Carbonell, Enric. *Educar la sexualitat, educar per la igualtat.* Barcelona: Graó, 2005.

Un conjunt de materials que volen ser una eina per introduir la coeducació afectiva i sexual en l'educació secundària de manera transversal. La proposta parteix de la necessitat d'una educació integral de la sexualitat que treballi la presa de decisions, l'adquisició d'habilitats socials i que fomenti la capacitat de comunicació d'afectes i desigs. D'aquesta manera, les orientacions educatives que proporciona se centren més en l'aspecte procedimental (treballar les habilitats socials de negociació de pràctiques segures i plaents, les habilitats motores i les conductes) que a donar informació, contràriament del que fa a l'actualitat la major part de l'educació preventiva.

Més llibres:

Altable, Charo. *Educación sentimental y erótica para adolescentes.* Editores Miño y Dávila, 2000.

Garcia Salomon, Montserrat. *Els paranys de l'amor. Materials per treballar la prevenció de les relacions abusives amb adolescents i joves.* Barcelona: Octaedro, 2006.

Otero Vidal, Mercè. *La presència LGTB a l'àmbit educatiu. Eines per a la informació, la reflexió i la formació.* Bibliografies. Barcelona. Generalitat de Catalunya. Departament d'Acció Social i Ciutadania, 2009.

Sanchis Caudet, Rosa. *Tot per amor? Una experiència educativa contra la violència de la dona.* Barcelona. Barcelona: Rosa Sensat, 2005.

PER AL PÚBLIC INFANTIL I JUVENIL:

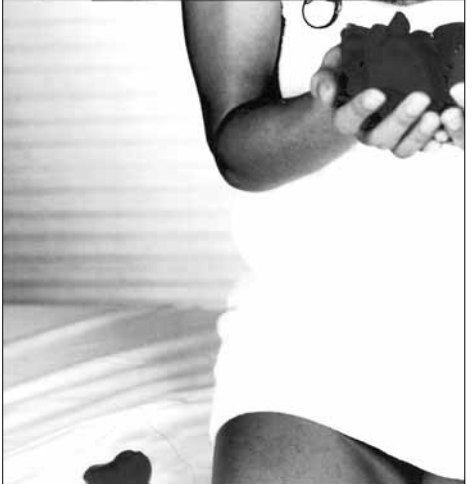
Lienas, Gemma. *El diari vermell de la Carlota.* Barcelona: Empúries. 2004.

Sanchis, Rosa. *Abril no és un mes.* València: Tàndem

Gemma Lienas

El diari vermell de la Carlota

Empúries Narrativa

Audiovisuals

En el camp dels audiovisuals, destaquem les propostes pedagògiques de la directora canadenc Debra Chasnoff. Tots dos audiovisuals estan acompanyats d'una guia amb propostes didàctiques i es poden utilitzar tant per treballar a l'aula com en activitats extraescolars i en la formació inicial del professorat.

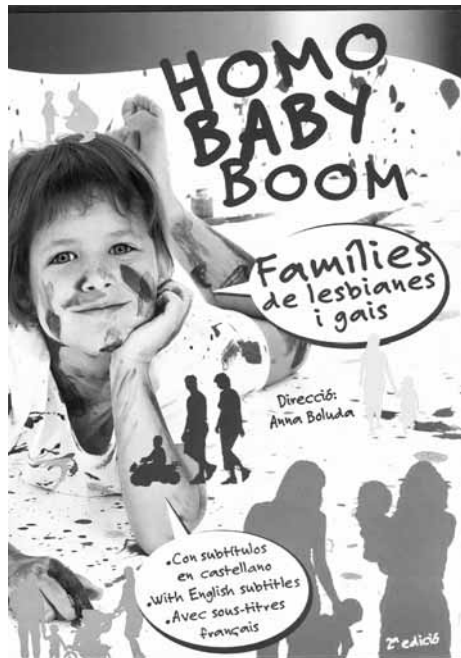
És fonamental. Parlar l'homosexualitat a l'escola. Barcelona: Fundació Serveis de Cultura Popular. 2001

Una mostra de diferents experiències pedagògiques per tractar aquest tema en l'àmbit escolar en funció de l'edat de l'alumnat. Els infants es poden veure afectats des de molt aviat pels prejudicis socials que existeixen sobre la diversitat sexual. El professorat pot fer una tasca preven-

tiva i actuar com a transmissor de models de conducta positius i respectuosos amb les diferències.

Famílies. Chasnoff, Debra (direcció); Otero, Mercè; Quésada, Elisabet (guia didàctica). Fundació Jaume Bofill, 2001.

Un documental que mostra, de manera fresca i positiva, una gran diversitat de situacions familiars: les famílies monoparentals; criatures adoptades; les que viuen sota la tutela de familiars; les parelles homosexuals; les famílies reconstituïdes; les famílies amb membres d'origens i ètnies diferents amb diferents colors de pell, entre d'altres situacions. L'objectiu del documental és introduir els diferents models familiars a l'escola i col·laborar en la seva normalització.

Més films:

Homo baby boom. Famílies de lesbianes i gais. Boluda, Anna. Associació de Famílies Lesbianes i Gais. 2009.

Sentir que sí, sentir que no. Font, Pere; (guia didàctica). Fundació Serveis de Cultura Popular, 1996.

Webs

Elles i ells: colze a colze. Bibliografia i webgrafia en coeducació <www.xtec.cat>

Un amplíssim recull de recursos elaborats per potenciar la mirada de gènere dins l'àmbit de l'educació. L'objectiu és facilitar una guia de lectures, en el sentit més ampli del terme, a partir d'indicadors coeducatius que permeten trobar i identificar aspectes com la igualtat d'oportunitats; la superació de clixés de gènere, culturals, socials; el respecte a les diferents maneres de ser; les identitats sexuals; el paper de les dones al món; els amors i des-amors; les noves masculinitats; el rebuig a la violència masclista i la defensa de la dignitat personal. La selecció també ha tingut cura de la qualitat literària i plàstica de les obres seleccionades, així com de la diversitat tipològica dels formats i del caràcter amè de les narracions.

Més webs:

Inclou. Gais i lesbianes a l'educació <www.inclou.org>.

Sexe joves. Institut Català de la salut. Generalitat de Catalunya. Departament de Salut <www.sexejoves.gencat.cat>.

MÉS INFORMACIÓ

www.xarxadedonesperlasalut.org

Plantant el futur

FOTOGRAFIA: Robert Bonet

Un hort al bell mig de la ciutat per sembrar les llavors de la sobirania alimentària. Va ser la cibereta —una més, si tenim en compte les altres accions que es van dur a terme durant tota el dia— de la manifestació massiva que, el dissabte 15 d'octubre, va recórrer el centre de Barcelona i moltes ciutats del país i del món, en el que va ser una jornada de mobilitzacions globals. Un colofó digne i imaginatiu i, també, una petita victòria sobre el ciment.

La riuada de persones que baixava pel passeig de Sant Joan va desembocar a l'Arc de Triomf i es va trobar amb aquest hort en construcció, fruit de l'empenta de la gent del bloc agroecològic. Armades amb sacs de terra de diferents comarques, planters de varietats ecològiques i tradicionals i barrets de palla, van transformar les llargues jardineres del passeig en un hort apte per a tots els públics. En qüestió de minuts, l'asfalt va reviscolar gràcies a desenes de mans que van anar per feina, colze a colze, perquè —com recull el testimoni d'un dels par-

ticipants de l'acció— “quan tanquin tots els supermercats, no hi haurà més remei que produir-se la verdura un mateix!”. Projecció de futur per a un moviment que treballa per trencar l'hegemonia de les grans multinacionals de l'agronogoci i aturar la proliferació de més aliments quilomètrics.

Amb un senzill cop d'ull, la iniciativa de fer un hort al final de la manifestació del 15-O permet visualitzar molts projectes relacionats amb l'agroecologia que s'estan desenvolupant arreu: els horts comunitaris als barris i pobles, les cooperatives i grups de consum que es van estenent en xarxa, les pageses que aposten per la producció de proximitat, les activistes que treballen per desemmascarar els interessos creats a l'entorn dels transgènics, menjadors agroecològics escolars... En definitiva, propostes que van agafant força amb l'objectiu de plantar les bases d'un cicle de producció i consum més racional.

Carles Masià

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

RÀDIO

Les indignades acaparen portades malgrat el silenci anterior

“Indignació mundial” o “Indignació global” van ser alguns dels titulars escollits per les portades dels principals rotatius catalans. Tots van optar per triar les marxes del 15 d'octubre com a tema principal de l'edició de 16 d'octubre. Grans fotos, textos llargs i un recorregut més o menys extens per algunes de les 1.000 protestes que es van produir arreu del món. Ara bé, gairebé ningú no es va atrevir a parlar-ne a l'editorial. Com si es tractés d'una rendició, la majoria de mitjans van optar per no fer un posicionament opiniatiu sobre un esdeveniment de caràcter mundial, no tutoritzat pel poder i difícilment conquerible per ningú. Aquest cop no hi va haver ni mica de violència a tot l'Estat espanyol i, per tant, les columnes d'opinió van centrar la seva crítica en altres temes d'actualitat. Fent una comparativa amb el

dia del mal anomenat *setge al Parlament*, sembla que aquesta vegada hi havia molt menys a dir. La proporció pel que fa a l'espai destinat, en general, és de deu a quatre i pel que fa als textos dedicats a l'anàlisi i l'opinió, és de golejada escandalosa. Conclusió, calia parlar-ne amb un punt de resignació. De la mateixa manera, ningú no gosarà dir que els mitjans van donar ales a aquesta convocatòria. Tan sols *El Periódico*, el dijous 12 d'octubre, va optar per fer un reportatge de dues pàgines sobre la mobilització massiva que es preveia. Per tant, molts van haver de mostrar-se ben sorpresos davant uns fets prou previsibles.

Roma enamora 'La Vanguardia'

Això sí, tothom va optar per mostrar fotografies dels aldarulls de Roma, remarcant que una minoria havia tacat una marxa pacífica i molt mas-

siva. Si era tan minoria perquè li donaven més importància que a la gran majoria? Misteris que costaran de resoldre. En tot cas, *La Vanguardia* en va ser un bon exemple, ja que la primera plana del diari, a cop passada la portada, l'ocupaven aquests enfrontaments, acompanyats de frases destacades dignes de la premsa del cor com “Els atacants, armats i organitzats, van actuar amb tremenda fúria”. Al principal diari del Grup Godó no en van tenir prou i, el 17 d'octubre, va tornar a ser tema de portada, aquest cop sota el títol “Itàlia s'avergonyeix del vandalisme a Roma”.

TV3 dubta de Madrid

La televisió pública catalana tampoc no va mostrar gaire entusiasme pel 15-O. Curiosament, la crònica de la manifestació començava amb una cinquantena de persones

que feien ioga a plaça Catalunya i el TN Migdia del 16 d'octubre ja no mostrava cap imatge de la manifestació principal de Barcelona. Sí que va donar cobertura, però, a les accions posteriors de les diverses columnes. Sobre una d'elles, l'ocupació d'un edifici destinat a famílies desnonades a Nou Barris,

assegurava -el 17 d'octubre- que les indignades “hi donaven suport”. En canvi, a Madrid, “encara no s'havien posicionat” sobre si es donava suport a l'ocupació d'un antic hotel prop de la plaça del Sol, una acció que, igual que a Barcelona, es va produir durant la mateixa protesta. MARC TORRAS

PREMSA

'El Periódico' i 'El Punt/Avui' creuen que el concert neonazi del 12 d'octubre a Barcelona no es va fer

La DIRECTA ja va avançar que el concert neonazi organitzat per Democracia Nacional estava tenint lloc al bar The Other Place del barri barceloní del Poblenou i, via Twitter, també va informar de la manifestació antifeixista que s'estava dirigint al lloc. Amb tot, i malgrat la presència de diversos corresponsals *in situ*, alguns van voler veure l'actuació dels Mossos com a clau per evitar els xocs -que es van produir- i fins i tot van negar l'existència de cap concert. És el cas de *El Periódico* i *El Punt/Avui*, que van recollir la versió de la Guàrdia

Urbana, que establia que, a quarts de 8 del vespre, quan diversos agents es van presentar al lloc, es va poder comprovar que no s'estava fent el concert. *El Periódico* sentenciava a través d'un titular: “La Guàrdia Urbana avorta un concert neonazi”. El concert havia començat més de dues hores abans i ja havia acabat. Un parell de dies més tard, els propis organitzadors van penjar una crònica amb diverses fotografies del concert que s'havia dut a terme. Per la seva banda, el diari *Ara* va fer referència al concert, però en cap moment no va utilitzar

el terme neonazi. El rotatiu català va escollir el mot *ultra* per referir-se a individus que són manifestament xenòfobs. Precisament, aquest terme és el que van escollir als informatius de La Sexta, però en aquest cas van anar una mica més enllà i van titllar d'*ultres* a tota la gent que hi era present: “Ultres de dretes i d'esquerres s'enfronten”. Per la seva part, TV3 va parlar dels fets als darrers moments del TN Vespere com a “informació d'última hora”, encara que feia prop d'una hora que s'havien produït i que el 3/24 hi havia fet connexió en directe. M. T.

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | GramenetTV Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpiritu.

ASSEGURANCES ÈTIQUES I SÒLIDÀRIES

arc cooperativa

Assegurances per a l'economia social i solidària

www.arccoop.coop

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatatinvisible

www.laciatatinvisible.org

REGIO 35 BÀNCS - 08014 BCN - 93 298 99 47

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62

www.cooperativestrebali.coop

COL·LECTIU RONDA

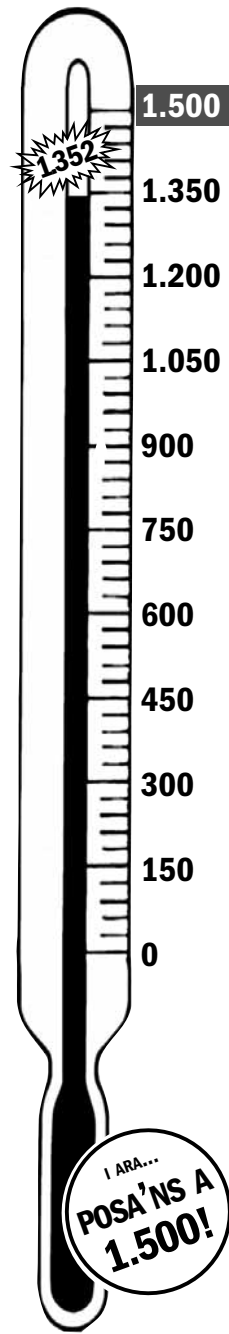
assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL

www.ronda.coop

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

El Setmanari DIRECTA ha fet un salt endavant aquest 3 d'octubre i s'ha introduït de ple al món de la informació a la xarxa

CONTRA LA **LLEI DEL SILENCI**

POSEM LA **DIRECTA** SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Des del 3 d'octubre la veu del carrer minut a minut

www.setmanaridirecta.info

ATENCIÓ

Els ritmes de la comunicació s'han accelerat des de fa una dècada i han arribat al seu punt àlgid amb l'aparició de les xarxes socials digitals. Això ha multiplicat les possibilitats d'accés a la informació, tot i que la certesa de saber si allò que s'hi explica ha estat verificat ha minvat. La feina que ens proposem dur a terme, amb perseverança i humilitat, és aquesta.

El nostre propòsit és desgranar la informació, contrastar-la i penjar-la a la web quasi en temps real. Per fer això, necessitarem la vostra col·laboració, a través de xarxes socials com Twitter o Facebook, però també per vies com el correu electrònic, el telèfon i les altres xarxes que no depenen de grans corporacions mediàtiques, com N-1 i Identi.ca, concebudes des de la intel·ligència col·lectiva i l'horitzontalitat.

Aquest nou repte ens ha dut, alhora, a reforçar els continguts del setmanari Directa en format paper. Volem dotar el paper de més profunditat i anàlisi, amb reportatges i entrevistes, i deixar la immediatesa de l'actualitat econòmica, social i política per a la web.

Emprenem aquest camí amb fermesa, però sabent que les nostres decisions són fruit d'un replantejament continuat de la tasca que emprenem diàriament. Per tant, estem obertes a totes les crítiques, aportacions i col·laboracions que ens ajudin a créixer i a fer-ho millor. Som tot ulls i orelles!

Ens trobareu a les diferents xarxes socials a:

- twitter: @la_directa
- N-1: setmanari_directa
- Identi.ca : ladirecta
- facebook: <http://www.facebook.com/Directa>

SETMANARI DE COMUNICACIÓ **DIRECTA**

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebrà cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Barri de Prosperitat · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **OLESA DE MONTSERRAT:** Casal Independentista i Popular d'Olesa de Montserrat · Església, 51 baixos. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Forna · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ESTAT ESPANYOL · CAL AFRONTAR LES CARÈNCIES DEL 15-M I VALORAR ELS REPTES PER TIRAR ENDAVANT

Després del 15-0

Anàlisi de Carlos Taibo, activista antiglobalització i professor titular de Ciència Política a la Universitat Autònoma de Madrid Madrid

Utjar la vitalitat d'un moviment social sobre la base del nombre de manifestants que aconseguix fer sortir al carrer sempre ha estat una qüestió delicada. Però, fins i tot comptant amb cautela, el 15-M ha sortit airós d'una convocatòria -la que vam fer entre nosaltres del 15 d'octubre- que molts catastrofistes anunciaven que seria un fracàs sonor. El retrocés imparable que molts atribuïen al moviment dels indignats no s'ha vist confirmat. Tot el contrari, n'ha sortit reforçat, disposat a fer front a tots els cops que s'anuncien.

De fet, des del meu punt de vista, no hi havia raons solides per desanimar-se. Durant els últims mesos, el moviment dels indignats s'ha mantingut amb una presència i una vitalitat gens menyspreables. En la majoria de poblacions on ha tingut lloc, almenys la descentralització que ha guiat el desplegament de les assemblees de barri ja és un èxit important, malgrat alguns problemes de coordinació, les assemblees han permès reduir el risc de burocratització i han dibuixat un escenari poc propici als intents de manipulació des de l'exterior.

En qualsevol cas, les assemblees de barri -revitalitzades aquests dies- configuren plataformes molt interessants per llançar una acció futura. En un terreny més proper, les universitats han començat a despertar i s'aprecia una lenta incorporació d'adolescents al 15-M.

Les universitats han començat a despertar i s'aprecia una incorporació lenta d'adolescents al 15-M

I ha estat tant important com això, també, la progressiva, afornada i segurament inevitable radicalització del discurs del moviment. Molts joves indignats han abandonat la contestació d'epidermis materialitzada en corrupció i precarietat per apuntar al cor del capitalisme. Així, creixen les pos-

Al voltant de 300.000 persones van sortir pels carrers de Madrid

Les manifestants es concentren a la Puerta del Sol després de la manifestació

sibilitats que el 15-M es converteixi en plenitud en el que molts acríviem: un moviment assembleari i autoorganitzat on tots els cossos plantin cara al capitalisme des de perspectives antipatriarcales, antiproductivistes i internacionalistes. Només cal donar un cop d'ull als cartells i les consignes que han acompanyat les manifestacions del 15 d'octubre per adonar-se que moltes persones estan assumint de manera espontània un programa d'aquesta naturalesa.

En resum, el moviment està aportant, de forma incipient, una nova identitat. Molts dels professors de secundària que van a les assemblees convocades pels sindicats majoritaris s'han decidit a presentar-se com a membres del 15-M, una decisió que requereix semblaria -un desig d'identificar-se com quelcom afortunadament diferent del que hem estat durant massa anys. Paral·lelament, moltes persones han començat a descobrir que poden fer coses que mesos enrere eren impensables.

Deixem aquesta enumeració de virtuts per esmentar alguns problemes. Un dels més punyents és la proximitat de les eleccions generals del 20 de novembre, que suposen un repte delicat pel moviment. Si bé és veritat que ofereixen, com va passar el mes de maig, una oportunitat d'or per plantejar-se un horitzó de contestació oberta a l'ordre que se'ns imposa, també poden estimular greus divisions internes. Per això, el més sensat seria intentar no col·locar el 15-M en la situació d'haver d'assumir

posicions concretes, siguin quines siguin, en relació a les eleccions perquè les divisions i les confrontacions personals no guanyin terreny.

A part d'això, el moviment arrossega carències importants. La més greu és la seva presència precària dins el món laboral -la convocatòria de vaga general podria solucionar alguns problemes en aquest sentit-, que té un reflex notable en l'escassa presència de persones immigrades a les files del 15-M. Però també cal referir-se a l'evident condició urbana del moviment o, el que és el mateix, a la seva penetració precària al món rural, que per lògica té molta relació amb les carències dels qui reivindicuem la democràcia directa, l'autogestió i un estil de vida diferent del que se'ns imposa.

Ara, cal tancar el balanç considerant el que ha suposat la mobilització internacional articulada el 15 d'octubre. Cal admetre que no és senzill extreure conclusions fermes respecte tot el que ha passat. Tot i que moltes manifestacions han estat multitudinàries, cal determinar si remetent a referents i projectes raonablement similars o, per contra, reflecteixen -sense més- una vaga onada de contestació davant de fenòmens més o menys uniformes.

El moviment arrossega carències importants, com la seva presència precària dins el món laboral

Tot i que és cert que aquestes manifestacions configuren un actiu suggeridor, no sembla que les xarxes de coordinació entre els moviments dels diferents països siguin molt fortes. De qualsevol manera, molts diran que, en aquests moments, el prioritari és assegurar el més proper, sobretot perquè el que s'acosta és preocupant per molts motius. L'únic que podem assegurar sense marge de dubte és que, amb el 15-M, no passarà el que ha passat anteriorment amb algunes iniciatives: que els nostres governants acceptin una part significativa de les demandes que es plantegen. Tot convida a concloure que es presentaran submisos i oberoan les imposicions del capital. Un regal que ens fan.

, roda el món

PRÒXIM ORIENT · LA MORT DE 26 MANIFESTANTS COPTES EN ENFRONTAMENTS AMB L'EXÈRCIT ESCALFA LA SITUACIÓ

L'Egipte post-Mubarak reobre l'etern debat sectari

Enfrontaments entre cristians coptes i l'exèrcit

Centenars de manifestants criden lemes al costat de la catedral d'Abbasliya, a El Caire

Marc Almodóvar
Barcelona

Un nou incident ha tornat a marcar el full de ruta a Egipte. Les 26 morts i els centenars de persones ferides durant uns enfrontaments davant la televisió pública al final d'una manifestació pels drets de les persones coptes -cristianes d'Egipte- han sacsejat el país i l'opinió pública internacional. L'enfrontament entre manifestants -majoritàriament coptes- i soldats de l'exèrcit egipci del 9 d'octubre ha reobert el debat del sisme sectari al país. La paraula més repetida per totes bandes és *conspiració*. El govern i el patriarcat copte denunciaven una mà oculta rere els successos, mentre l'exèrcit assenyalava un complot copte i assegura que no va fer servir municions reals. Les manifestants, per la seva banda, afirmen que tot era un pla del Consell de les Forces

proven de refutar totes les acusacions dels militars, vessades en una roda de premsa inèdita, durant la qual el règim militar va mirar d'acusar els grups cristians de tot el que havia succeït, amb vídeos i fotografies aïllades. "Jo vaig veure com un soldat cremava els cotxes que diuen que vam cremar nosaltres", afirma una assistent a la roda de premsa.

La guerra als mitjans també ha marcat el conflicte. Els estudis de les cadenes de televisió Al-Horra i 25 de gener van ser atacats aquella mateixa nit per l'exèrcit -que en va tallar els senyals-, mentre als canals públics es llançaven consignes contra la comunitat copta. Una de les acusacions denunciava la mort de militars. Després d'una setmana en què s'ha posat en dubte la veracitat de la informació, tan sols s'ha donat a conèixer, sense gaires detalls, la mort d'un soldat: un jove de Kafr al-Sheikh. La difusió d'unes falses declaracions de Hilary Clinton que amenaçaven amb una intervenció militar americana per protegir la comunitat copta va acabar d'escalfar els ànims i va provocar la sortida al carrer d'integristes islàmics a la caça de la persona copta. Sigui com sigui, la cobertura mediàtica de la televisió pública ha estat fortament criticada i nombroses veus han reclamat la dimissió del ministre Ossama Heikal, que va qualificar d'herois els periodistes responsables del seguiment. A hores d'ara, però, l'únic canvi s'ha produït a la direcció de la ràdio i la televisió públiques, amb el nomenament de Tharwet Mekki, que té un passat vinculat a l'NDP de Mubarak.

La població copta, tot i els intents del patriarcat de calmar els ànims, va convertir els enterraments dels seus màrtirs en marxes

Dones coptes ploren durant el funeral per les persones mortes als enfrontaments

emotives on es demanava la caiguda del mariscal Tantawy, el líder del Consell Superior de les Forces Armades que governa el país des de la marxa de Mubarak. Les nombroses manifestacions que es van fer arreu del país per cridar a la unitat nacional i denunciar els fets han posat el poder militar contra les cordes. Una setmana després dels fets, la pressió popular ha forçat la publicació d'una llei històrica que prohibeix la discriminació per raons de "gènere, origen, llengua, religió o creença". Activistes pels drets humans han valorat positivament la mesura, però posen en dubte les possibilitats reals de dur-la a la pràctica. Molta gent

recorda que, normalment, els atacs sectaris contra sufis, xiïtes o bahaites, però, sobretot, contra la minoria copta (que representa un 10% de la població), han estat instrumentalitzats políticament. A través dels serveis d'intel·ligència britànics, es va demostrar que l'explosió d'un cotxe bomba en una església cristiana d'Alexandria per cap d'any havia estat cuinada des dels departaments del Ministeri d'Interior, llavors dirigits per Habib el-Adly. Com es va demostrar, l'objectiu era desviar l'atenció de la denúncia de tupinada electoral del mes de novembre passat, reforçar la imatge paternalista de Mubarak al país i, utilitzant un grup

islamista de Gaza, legitimar el tancament del pas de Rafah.

La mà saudita, una dinastia entronitzada gràcies a l'ajuda de l'islamisme wahhabita i sòcia d'honor occidental per les seves ingents reserves petrolíferes, sol trobar-se rere la difusió de les interpretacions més restrictives dels textos alcorànics. Més enllà dels populars telepredicadors, les mesquites finançades o les inversions a terra faraònica, després que Mubarak marxés, l'exèrcit va permetre l'entrada massiva de salafistes exiliats, que van profanar temples sufis davant la indiferència del poder militar. El mes de maig, dotze persones van morir en enfrontaments sectaris al Caire, després que es difongués la falsa detenció, en una església copta, d'una dona convertida a l'Islam. La falsa informació havia sorgit del compte de Twitter d'un home saudita que ni tan sols vivia a Egipte. El mes de juliol, grups salafistes, molts d'ells vinguts directament en autocar des de l'Àrabia Saudita, van capitalitzar les manifestacions de la plaça Tahrir fent reclams per la instauració de l'Estat islàmic i provocant un enfrontament tàcit amb el jovent de la revolució, clarament partidari d'un Estat civil inclúsiu.

Amagat rere aquest fort debat, es va obrir el període d'inscripcions per a les eleccions del novembre. A la majoria de demarcacions, s'ha detectat una presència molt alta d'antics membres de l'NDP de Hosni Mubarak entre les sol·licituds. L'esquerra política ha denunciat que, en aquest clima convuls, és impossible que se celebri unes eleccions netes. El Partit Comunista i el Partit Democràtic dels Treballadors ja han anunciat el seu boicot al procés electoral.

Els estudis de les cadenes de televisió Al-Horra i 25 de gener han estat atacats per l'exèrcit

Armades i aporten el testimoni de metges forenses que refuten les paraules dels militars. Alguns van afirmar, en una roda de premsa, que havien certificat la mort per foc real (i, "per la seva precisió, obra indubtable de professionals") de nombroses manifestants. Denuncien que tenen por que els seus testimonis desapareguin dels arxius, mentre altres manifestants

MÈXIC · LA DELINQUÈNCIA ORGANITZADA ASSASSINA USUÀRIES QUE DENUNCIEN I INFORMEN A TRAVÉS D'INTERNET

Els 'narcos' i les autoritats emmordassen usuàries de xarxes socials

Fran Richart
Corresponsalia Mèxic

Mèxic s'està convertint, aquest any, en el país de les primeres vegades. Per primera vegada, hi va haver un enfrontament armat al costat d'un estadi de futbol ple de públic. Per primera vegada, van incendiar i disparar indiscriminadament contra centenars de persones en un casino, com al Royale de Monterrey. Per primera vegada, van aparèixer 35 cadàvers de sicaris executats, a plena llum del dia, a la ciutat de Veracruz. I per primera vegada, les usuàries de Twitter han esdevingut el blanc de narcotraficants i, el que és més remarcable, de les autoritats estatals.

Les usuàries utilitzen 'hashtags' com #reynosafollow per seguir les incidències delictives de les seves regions a temps real

Fa tres setmanes, van excarcar el professor Gilberto Martínez i la periodista María de Jesús Bravo, acusades de terrorisme, per difondre missatges a través de Twitter, el 25 d'agost passat, que alertaven d'uns suposats atacs de sicaris contra escoles de primària i diverses zones del port de Veracruz. El pànic i la histèria que es va generar a la ciutat va provocar 26 accidents de trànsit, molts d'ells causats per mares i pares que s'afanyaven a arribar a l'escola per recollir les seves criatures. Finalment, aquestes piulades van resultar ser equivocades.

Cridar "fo!" versus 'twiterrorisme'

El fet d'equiparar els actes de terrorisme a l'enviament d'un missatge de 140 caràcters va provocar un debat molt intens al país. L'argument emprat per les autoritats va ser que el text difós era equivalent a cridar "fo!" dins d'un teatre abarrotat. La metàfora clàssica utilitzada per debatre fins on arriben els límits de la llibertat d'expressió quan hi ha perillósitat. Com apunta l'especialista en mitjans Andrés Monroy, la ciutat de Veracruz viu una sèrie de condicio-

'Narcomisatge' signat pel grup dels Zetas que es va trobar al costat del cos de la periodista Elizabeth Macías, assassinada a Nuevo Laredo

nants que fan que l'exemple no es pugui comparar. En primer lloc, compta amb un sistema informatiu de mitjans i un govern dèbil i que no tenen la confiança de la població. El dia de les falses piulades, dels quatre comptes oficials de què disposen les autoritats locals, només el governador Javier Duarte va piular un cop per desmentir els rumors. Segon factor, Veracruz viu estigmatitzada per una guerra sanguinolenta a tres bandes, entre les forces de seguretat, el càrtel del Golfo i els Zetas. És a dir, la inseguretat ha fet que la població no ignori els rumors fàcilment. Monroy sentència que els falsos avisos són molt fàcils de propagar en una societat on hi ha un sentiment generalitzat de vulnerabilitat. Finalment, els *twiterroristes* de Veracruz van ser alliberats i el congrés estatal va decretar una llei sobre delictes d'alteració de l'ordre públic, segons la qual difondre falsos rumors sobre atacs armats, l'existència d'explosius o de substàncies que afectin la salut pot ser castigat amb penes de fins a quatre anys de presó. La majoria d'estats mexicans estan emprant mesures similars.

Tot i així, en aquest context bèl·lic on els mitjans locals no arriben a tot arreu, les xarxes socials continuen sent una eina perfecta per informar-se sobre les *balaceras* o els controls policials falsos muntats per narcotraficants. Aquest fenomen comunicatiu és molt ampli al nord-est del país. Amb Twitter, per exemple, les usuàries utilitzen *hashtags* com #reynosafollow, #mtyfollow (Monterrey) o #verfollow (Veracruz), que permeten seguir a temps real les incidències delictives de les seves regions.

La persecució de la comunitat piuladora i bloqueig genera autocensura per por de les represàlies

Article 19 (A19), una organització que brinda protecció a periodistes amenaçades a Mèxic, senyala que el control sobre les xarxes socials és un clar intent de restringir la llibertat d'expressió en a-

questa guerra contra el narco. "Davant els rumors, informació" declara Ricardo González, membre de A19, que afegeix que les autoritats tenen el deure de desmentir i demostrar amb rigor les falses notícies i no pas aplicar polítiques repressives de control.

Narcos que executen usuàries

El 26 de setembre, en una avinguda de la població fronterera de Nuevo Laredo, es van trobar dos teclats d'ordinador i un grapat de cables al voltant del cos decapitat de la reportera Elizabeth Macías. A l'escena, hi havia un *narcomisatge* que deia que això és el que passaria a tota aquella persona que informés l'exèrcit dels moviments dels narcos. El missatge venia signat pel càrtel dels Zetas, grup delictiu escindit del càrtel del Golfo i liderat per exmilitars de les forces especials.

La periodista era cap de redacció del diari local *Primera Hora* i usuària habitual i activa -amb el pseudònim *la nena Laredo*- de la pàgina Nuevo Laredo en Vivo, on hi ha un xat i un tauler virtual de missatges de denúncia ciutadana per prevenir altres usuàries sobre els

perills relacionats amb l'activitat dels narcotraficants a la ciutat.

Dues setmanes abans, a la mateixa població, van aparèixer dos joves penjats d'un pont, morts i amb senyals de tortura. En aquest cas, el *narcomisatge*, també signat pels Zetas, advertia tothom qui denunciés a webs com El Blog del Narco o Frontera al Rojo Vivo.

Tot i que no s'hagi aclarit el motiu d'aquests assassinats, la comunitat piuladora i bloqueig està començant a percebre la sensació de persecució, fet que produeix autocensura per por de les represàlies. Internet ha permès que la població mexicana trenqués el silenci, en un país on, des de l'any 2000, han mort 77 periodistes i quinze han desaparegut. L'ús de les xarxes socials ha cobert un buit informatiu, útil i oportú, que les autoritats no omplien. Però ara, el risc ha augmentat i les seves conseqüències han empitjorat.

Davant d'aquest panorama, les usuàries de xarxes socials es troben amb el mateix problema que les periodistes, temor per parts iguals a la delinqüència organitzada i a les decisions arbitràries de les institucions.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Xarxes per a una R-evolució

El fòrum de la cultura lliure arriba a Barcelona entre els dies 28 i 30 d'octubre

Ja s'estan preparant els últims detalls per a la celebració del FCFForum (Free Culture Forum), una trobada amb vocació internacional per debatre i aglutinar estratègies i accions relacionades amb la cultura lliure i l'accés al coneixement a Internet.

Alex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

El cap de setmana del divendres 28 d'octubre fins al diumenge 30, el centre d'Arts Santa Mònica (Barcelona) acollirà la tercera edició d'aquest espai de trobada que organitza X.Net (abans ExGae). Aquest any de primaveres àrabs i d'indignacions globals i col·lectives, el fòrum vol posar èmfasi a ajudar a millorar les possibilitats que dona Internet per crear xarxes i donar eines als moviments socials. Per una de les organitzadores, Gala Pin, "una de les línies d'acció és que el FCFForum sigui útil als moviments socials, que serveixi per reduir la *breixa digital*". El FCFForum també mantindrà la temàtica de la defensa de la "cultura de compartir" al ciberespai.

Hi seran les activistes franceses que han impulsat la lluita contra les lleis de tancament de webs

Amb tots els actes oberts a tothom i amb l'exemple de la "importància d'Internet com a motor del #15M" com a punt d'arrencada, el dissabte 29 d'octubre a la tarda, es farà una taula central amb persones d'algunes xarxes lliures com N-1, Lorea o ReadDry, que exposaran i debatran els avantatges i els problemes del seu funcionament. Al vespre, altres grups donaran a conèixer les seves eines informà-

El Fòrum de Cultura Lliure celebrat a Barcelona l'any passat va ser un èxit de participació

tiques per millorar l'activisme i es posaran en comú estratègies *hackers*.

El model de producció cultural i la defensa d'Internet lliure

Pel que fa la defensa de l'espai Internet com un espai lliure i comú davant els *lobbies* de pressió, el divendres 28 d'octubre, la trobada se centrarà en els "models de sostenibilitat per a la creació cultural en l'era digital", seguint el treball que es va fer a l'edició anterior. El grup de treball estarà integrat per persones des diversos àmbits de la creació cultural, com el cineasta Alex de la Iglesia, que el mes de febrer passat, després de mantenir el diàleg entre internautes i creadores de cine, va dimitir de dirigir l'Acadèmia de les Arts i Ciències Cinematogràfiques, arran de l'aprovació de l'anomenada *lleï Sinde* per part dels partits polítics majoritaris. També hi haurà Juan Carlos Tous, fundador de la distribuïdora de cinema *indie* Cameo, així com persones de l'àmbit de les internautes, com Amparo Peiró. La sessió de la tarda es dedicarà a l'anàlisi que proposa la gent d'Yproductions i a conèixer

diverses propostes concretes que s'estan duent a terme en relació a aquest tema.

El dissabte al matí, el FCFForum se centrarà en la lluita per "la defensa de compartir a Internet". Amb la situació actual a l'Estat Espanyol com a punt de partida,

hi haurà intervencions d'arreu. És especialment propícia la presència de les activistes franceses de La Quadrature du Net -un grup que ha impulsat la lluita europea contra les lleis de tancament de webs- perquè, precisament, d'aquí unes setmanes, hi ha una trobada

del G-20 sobre el tema d'Internet a l'Estat francès. Amb elles, es volen consensuar i debatre les accions que es plantegin fer. A la sessió de treball, també hi intervindran John Perry Barlow, Antonio Delgado i David Bravo, entre altres persones.

> La festa dels Oxcars comptarà amb la presència de l'autor de 'Declaració d'Independència del Ciberespai'

La part festiva, més coneguda i que serveix de reclam d'aquests projectes de cultura lliure és la gala dels Oxcars. La quarta edició d'aquests premis a la cultura lliure tindran lloc la nit del dijous 28 d'octubre a la sala Apollo de Barcelona. A partir de dos quarts de 9 del vespre, en un acte que serà retransmès en directe per la xarxa, les vint premiades-participants d'enguany passaran per l'escenari, entre d'altres. Amb un format més reduït que en d'altres edicions, la festa dels Oxcars és una manera lúdica -on els

premis són una excusa- de donar a conèixer alternatives de producció i difusió culturals i lluites legals per mantenir una concepció oberta del ciberespai.

Aquest any, la festa de "glamurosa desobediència" comptarà amb la presència de John Perry Barlow, cofundador de la nord-americana Electronic Frontier Foundation, una organització que defensa la llibertat d'expressió a Internet. L'antic lletrista del grup de rock The Great Full Death és l'autor de la *Declaració d'Independència del Ciberespai*, que aquest febrer va fer quinze

anys que es va llegir per primera vegada a Davos.

D'acord amb una concepció plural de la cultura i des de diferents perspectives (no només la de les productores), els Oxcars premien gent que comparteix receptes gastronòmiques a la xarxa, creadores musicals que utilitzen Internet per difondre la seva obra gratuïtament i busquen altres vies alternatives per obtenir-ne beneficis econòmics, models de negoci cinematogràfic basats en el mecenatge col·lectiu, el *crowdfunding*, o empreses com Verkami, per posar alguns exemples.

**OXCARS
2011**
El Major Esdeveniment
de Cultura Lliure
de Tots
els Temps

Oxcars 2011

L'esdeveniment de cultura lliure més important de tots els temps.

Dijous 27 d'octubre, 20:30h.
Sala Apollo, Barcelona.
Més informació:
oxcars11.whois-x.net

LIBRES

Entre l'avenç tecnològic i l'empobriment emocional

L'escriptor Michel Houellebecq parla sobre les misèries morals i materials de la nostra societat a la seva novel·la 'El Mapa i el territori'

Houellebecq plasma les misèries morals i materials de la societat occidental

Roger Bonastre
expressions@setmanaridirecta.info

L'espera s'ha fet llarga, però, finalment, més d'un any després de la seva publicació a l'Estat francès, la darrera novel·la de Michel Houellebecq ha arribat a les botigues i al carrer de la mà d'Anagrama-Empúries i, sigui com vulgui, val la pena celebrar-ho. Premis i polèmiques a banda -la dimensió mediàtica de l'autor és difícil de copsar més enllà de les fronteres de l'Estat francès-, *El Mapa i el territori* és l'enèsima mostra del talent creador i narrador de Houellebecq, de la seva habilitat privilegiada a l'hora d'exposar i descriure les misèries morals i materials de la societat occidental o, si es vol, d'assenyalar els contrastos entre l'avenç tecnològic i l'empobriment emocional. En aquest punt, aparentment menys ambiciosa però igualment transcendent, la novel·la és digna successora de *La possibilitat d'una illa* (Anagrama-Empú-

ries, 2005) i, sobretot, de *Plataforma* (Anagrama-Empúries, 2002). Les lectures jutjaran.

Com ja és costum i segell del francès, *El Mapa i el territori* ofereix observacions i descripcions d'un registre amplíssim, de la fixació pels objectes més quotidians a reflexions sobre l'evolució de l'art, les pulsions més primàries de l'ésser humà, l'amor i la mort, tots ells, elements ja recurrents en la seva obra. Aquí, però, la repetició -o més aviat l'obsessió o la insistència- no desmereixen en absolut el resultat, tot el contrari, il·lumina amb més intensitat els angles morts. Així, una vegada i una altra, amb la precisió que el caracteritza, Houellebecq acostia i allunya sense pietat l'objectiu de la seva mirada sobre les relacions humanes en la societat capitalista i urbana del segle XXI i ho fa amb una punteria a l'abast de molt pocs.

Novament -amb alguna sorpresa que no desvetllem- Houellebecq dona vida a perso-

El mapa i el territori

Michele Houellebecq.
Anagrama-Empúries
Setembre 2011.
352 pàgines.

natges extraordinaris, en el seu afany de trobar un espai d'harmonia impossible, aïllats, en permanent estat de transició cap a no se sap on, incomunicats i a la vegada afectats per les complexitats socials i materials del seu entorn.

De fet, com si s'estengués una patina de tràgic realisme sobre la seva obra, Houellebecq va romandre desaparegut durant gran part del mes de setembre, o així se'l va considerar des de nombrosos mitjans de comunicació arran de les incompareixences injustificades de l'escriptor a compromisos de promoció editorial. Finalment, mitjançant el

Són personatges aïllats, incomunicats i a la vegada afectats per les complexitats socials i materials del seu entorn

seu editor holandès, l'escriptor va donar senyals de vida obrint la porta a tota mena d'especulacions sobre el refores comercial de tot plegat. Honestament, que el francès faci el que vulgui, sempre ho ha fet, el resultat literari en serà el millor llegat.

FOTOGRAFIA

La mostra 'Desterrant el silenci' recull un conjunt de fotografies que són el testimoni d'una exhumació

Se centra en la figura del mestre Benaigues, assassinat pels feixistes el 25 de juliol de 1936

SERGI BERNAL

Una de les fotografies que formen part del treball de Sergi Bernal

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Cada dos anys, el Centre Cívic Can Basté convoca dues beques dirigides a artistes amateurs per impulsar projectes fotogràfics, amb la idea de trobar un punt de connexió entre el jovent creador i les expertes de la fotografia i de l'art contemporani. El 2010, es van presentar prop de 80 artistes novells i, d'aquestes, només vint van passar a l'última fase -la més interessant-, on s'ha de defensar la idea presentada davant de professionals del món de l'art. En aquest onzè fòrum fotogràfic, les dues persones guanyadores han estat la polonesa Hanna Jarzabek, amb *Lesbians and much more Poland 2009-2010*, i Sergi Bernal, amb el treball *Desterrant el silenci*.

A part de la dotació econòmica que reben les becades, el més important és l'exposició individual dels dos projectes que es fa durant un mes en un espai públic, on les artistes poden intercanviar punts de vista i donar a conèixer la seva obra. Precisament, el 20 d'octubre s'inaugura *Desterrant el silenci*, de Sergi Bernal, un treball que va començar quan el fotògraf va llegir la notícia de la troballa de casquets de bales i restes humanes a la zona dels Montes de Pedraja (Burgos). De fet, en aquesta àrea, ja feia temps que s'havia constituït una associació de familiars de persones assassinades i es creu que hi ha més de 400 cossos enterrats a la zona. Finalment, l'agost de 2010, es van dur a terme les excavacions i es van trobar un total de 104 persones, assassinades per la repressió feixista entre el juliol i l'octubre de 1936. A partir d'aquí, Sergi Bernal va començar a seguir la història de prop, interes-

Desterrant el silenci

Un projecte fotogràfic de Sergi Bernal.
Inauguració 20 d'octubre a les 20h. Del 20 d'octubre al 12 de novembre. Centre Cívic Can Basté-Sala Cava.
Passeig de Fabra i Puig, 274 (metro Virrei Amat L-5).
www.canbaste.com.

sat per documentar fotogràficament aquella exhumació. Llavors, de sobte, una trucada el va alertar que, entre les víctimes, hi havia enterrat un mestre natural de Mont-Roig del Camp anomenat Benaigues, professor de la Tècnica Freinet. Bernal es va interessar per la figura d'aquell mestre català que havia treballat a Bañuelos de Bureba (Burgos) i, després de més d'un any de recerca, va descobrir que el mestre Benaigues havia estat una llegenda al poble, arran de la seva implicació a l'escola. En el seu moment, el mestre va aconseguir que la mainada anés a l'escola en lloc d'anar a cuidar el ramat, un dels motius pels quals es creia que s'havia guanyat l'antipatia dels sectors franquistes, que el van torturar i assassinar el 25 de juliol de 1936. A través del seu treball, Sergi Bernal mostra la figura d'aquest mestre, que havia promès a tot el seu alumnat passar uns dies a la casa que tenia a Mont-Roig del Camp per poder veure el mar, ja que la mainada del poble no l'havia vist mai. Desgraciadament, però, les bales franquistes van frustrar aquests -i molts altres- somnis de llibertat, de descobrir nous horitzons.

, expressions

CAMpanyes

“El carnetoltes del Raval és una eina d'integració”

Mireia Chavarria i Paula Jiménez s'acaben de llicenciar en Comunicació Audiovisual, però el proper 27 d'octubre ja estrenen el seu primer documental, *Ravalstoltada*, continent de continents, a través del qual podrem descobrir el carnetoltes del Raval de Barcelona, que actua com un mitjà pel reforçament dels lligams socials entre la gent del barri.

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

D'on sorgeix la idea del projecte?

Paula Jiménez: Des del Casal dels Infants del Raval, van encarregar aquest projecte a Finestres al Món, amb la intenció de recollir tot el procés participatiu del carnetoltes del Raval, on participen moltes entitats del barri. A més, hem tingut la sort de poder comptar amb Víctor Oller, que estudia a l'Escola de Músics del Raval i ha compost la música pel documental.

“Pots passejar pel Raval i no t'adones de tot el contacte i la col·laboració que hi ha entre la gent del barri”

En què consisteix el projecte exactament?

Mireia Chavarria: El documental agafa com a eix el carnetoltes del Raval -conegut com a Ravalstoltada- per representar un conjunt d'accions que s'estan fent al barri per millorar la seva imatge i, alhora, tractar que hi hagi més unió, més cooperació i més contacte entre les entitats. El Raval es caracteritza per ser un barri d'acollida per moltes persones migrades i aquest carnetoltes sempre s'ha concebut com una eina d'integració de la gent del barri.

La idea principal és donar a conèixer la funció del carnetoltes del Raval...

PJ: El carnetoltes del Raval es veu

GERARD GARCÍA

Chavarria i Jiménez són les autores del documental sobre el carnetoltes del Raval

el dia de la rua, quan passa per la Rambla; és un carnetoltes molt vistós i, després de vuit edicions, és força conegut, però el que no se sap és tot el treball que hi ha darrere la rua, que suposa un procés de col·laboració enorme entre diferents cultures. El que volem donar a conèixer és que aquest carnetoltes no només serveix per fer la festa, sinó que també és una eina d'integració, de treball i de cooperació per aconseguir -entre altres coses- cohesionar un barri que està molt disgregat a causa de les circumstàncies vitals de les persones que l'habituen.

Què s'amaga darrere aquest projecte de carnetoltes?

MC: Podem trobar que hi ha un conjunt d'associacions que hi estan treballant d'una manera molt constructiva. Personalment, no m'hagués imaginat mai aquesta cooperació i col·laboració entre la gent del barri del Raval, sobretot de les dones grans. Moltes vegades, pots passejar pel Raval però no t'adones de tot el contacte i la col·laboració que hi ha entre molta de la gent del barri.

Com ha estat el procés de treball?

MC: Ha estat un documental participatiu. La comissió de documental que es va formar es reunia el mateix dia que la resta de comissions que volien muntar la Ravalstoltada. Tothom podia col·laborar-hi i dir-hi la seva. Tot i que nosaltres, com a realitzadores, tenim més pes des del principi, s'ha concebut com un documental participatiu.

Ravalstoltada, continent de continents

Mireia Chavarria i Paula Jiménez.
Estrena: dijous 27 d'octubre, 19h. IES Milà i Fontanals, plaça Folch i Torres, 1. Barcelona.
+info: www.finestresalmon.org

En què consisteix el projecte Finestres al Món?

PJ: És una ONG que es dedica a fer audiovisuals de contingut social per associacions, entitats, etc. De moment, han produït dos documentals, un sobre la fam al món i el repartiment de la riquesa que es titula *El restaurant del món* i un altre sobre un projecte de potabilització de les aigües d'Enginyers Sense Fronteres al Camerun.

MÚSICA

Barcelona torna a explotar

Kasba Music publica un homenatge a l'històric segell alternatiu Tralla Records

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Un grapat d'intrèpids aventurers del subsòl musical barceloní van emprendre la boja iniciativa d'impulsar un segell autogestionat. Corria l'estiu de l'any 1991. A la cantonada de l'any olímpic, la ciutat i el país es trobaven del tot submergits en un oasi polític, social i també musical. Aquell segell es va anomenar Tralla Records i, durant la primera meitat dels 90, va donar cabuda a tota mena de bandes de rock, punk i hardcore, prioritzant el treball de tu a tu amb l'artista i apostant sense manies pels sons més contundents. Amb el temps, el segell es va anar obrint -la pluralitat sempre va ser una de les seves característiques- i va acabar publicant els primers discos de bandes tan dispars com Ràbia Positiva, El Oso Yonki, Dr. Calypso, Color Humano, Trimelón de Naranjus o Komando Moriles. Tralla Records va posar la primera pedra d'una escena alternativa que, amb el pas dels anys, creixeria robusta i plural, des de l'ska i el punk als sons mestissos o la rumba bastarda que han marcat la primera dècada del segle XXI a Barcelona. Vint anys després, Kasba Music, el segell que ha recollit més bé l'herència de la històrica Tralla, publica un CD que recupera el nom de la primera referència publicada per aquella emblemàtica casa de discos. Es diu *Barcelona Explota vol 2* i inaugura el subsegell Rock de Kasba, amb què la discogràfica barcelonina anirà publicant les seves propostes més rockeres. Al primer *Barcelona Explota*, Tralla Records va donar sortida als primers temes de quatre bandes: Juanito Piquete, Mardita Sea, Sindicato del Globo i Alambique. Així, és lògic que en aquest nou treball hi trobem una sèrie de bandes amb músics que van jugar un paper significatiu en la història de Tralla, com Lo Petit Comitè,

Barcelona Explota vol. 2

Homenatge a Tralla Records (Kasba Music). Amb la participació de Lo Petit Comitè, El Hombre del Sako, Cranc, La Banda del Nervio, Revés, Juanito Piquete, Orgy of One, Saytones i Brum. 22 d'octubre, concert de presentació a la sala Salamandra de l'Hospitalet de Llobregat.

Revés i Brum (exRàbia Positiva), El Hombre del Sako (exKontainer), el mateix Juanito Piquete o Orgy of One, on hi ha membres d'Anti/Dogmatikss, la banda de Ferran, un dels fundadors del segell. També hi ha bandes que representen la saba nova del punk rock barceloní, com Cranc, de qui s'inclou una cançó, "Anys noranta", que descriu a la perfecció aquella època. Al mateix temps, més enllà del tribut, aquesta nova entrega de *Barcelona Explota* és, també, un cop de puny sobre la taula de la superficialitat en què sembla haver-se instal·lat la música catalana. Encara que no ho sembli, són moltes les bandes que, des de l'autogestió o treballant amb petits segells, miren de trencar la monòtona dictadura de l'ukelele. El proper 22 d'octubre, a la sala Salamandra de l'Hospitalet, tindrem ocasió de sentir-ne un tastet en directe, amb les actuacions de Juanito Piquete, El Hombre del Sako, La Banda del Nervio, Lo Petit Comitè, Revés i Cranc.

PERQUÈ AQUÍ NO NOMÉS ES FA MÚSICA PER A LES IAIES DE PEDRALBES!!!

BARCELONA EXPLOTA

FESTA DE PRESENTACIÓ I HOMENATGE A TRALLA RECORDS

... DISSABTE 22 OCTUBRE · SALAMANDRA 1 · L'HOSPITALET · 21H ...

ROCK DE **Kasba** +INFO: WWW.SALAMANDRA.CAT · WWW.KASBAMUSIC.COM

CAMpanyES

'Stop Trans Pathologization' arriba a Barcelona amb diferents actes i activitats

El col·lectiu trans d'arreu del món reivindiquen la seva condició

La pel·lícula 'Diagnosing Difference' es projectarà durant els actes de la campanya 'Stop Trans Pathologization'

Anna Pujol Reig

expressions@setmanaridirecta.info

Un total de 60 ciutats d'arreu del món celebraran accions públiques, el proper 22 d'octubre, per reivindicar la despatologització del col·lectiu trans, un terme paraigües que s'utilitza per designar les persones que s'identifiquen com transsexuals, transgènere o transvestides. Persones que, arran de les seves expressions de gènere alternatives, han estat etiquetades i catalogades com a malalties psíquiques per l'Organització Mundial de la Salut (OMS).

Trastorn d'identitat sexual o TIG

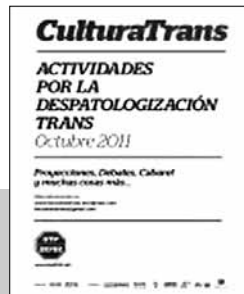
Precisament, ara fa dos anys que s'està revisant el *Manual Diagnòstic i Estadístic de Malalties Mentals de l'Associació de Psiquiatria Nord-americana*, anomenat DSM-IV-R, per determinar els canvis en la seva llista de malalties mentals. Tant els col·lectius trans com la campanya Stop despatologització demanen la retirada de l'anomenat trastorn d'identitat sexual o TIG, amb el qual es classifiquen les persones trans i que es qualifica com una patologia mental, amb tot el que això suposa. Però, desgraciadament, al capdavant del grup de treball que ha de determinar la nova llista de malalties mentals, hi trobem el doctor Zucker (director del grup) i el doctor Blanchard, psiquiatres coneguts per utilitzar teràpies reparatives de reconducció a homosexuals i transsexuals. Aquests doctors no solament

proposen no retirar el trastorn de la llista, sinó que impulsen ampliar el seu tractament a infants que ja presentin aquest comportament de gènere no-normatiu i, ja de ben petits, aplicar-los aquestes teràpies reparatives d'adaptació a un dels dos rols *normalitzats*.

Lluita i activisme

A part de patir aquesta greu catalogació i la patologització constant per part de determinats sectors de la societat, el col·lectiu trans també se sent altament vulnerable a l'hora d'accedir al mercat laboral. Per exemple, veu reduïts els seus drets en la política d'estrangeria i també està sotmès al perill del tràfic sexual.

Les activitats es duran a terme a Barcelona al llarg del mes d'octubre i no només s'emmarquen dins la campanya mundial contra la despatologització, ja que també han sorgit propostes paral·leles de diferents col·lectius activistes trans. Les activitats van començar amb la commemoració del vintè aniversari de l'assassinat de la transsexual Sònia a mans d'un grup de neonazis i, a partir del dijous 20, es projectarà el film *Diagnosing Difference*, la primera pel·lícula que va explorar el greu impacte que viuen les persones que s'identifiquen en l'espectre trans quan se'ls diagnostica el TIG, expressat amb les seves pròpies paraules i imatges. El dissabte 22 d'octubre, es faran unes jornades de debat sobre les polítiques trans, que comptaran amb la participació d'activistes, sociòlogues i psicòlogues. El diumenge es farà el *Trans-*

Cultura Trans

Activitats per la despatologització trans.

Octubre 2011.

<http://barcelonatrans.wordpress.com/cultura-trans/>
<http://www.facebook.com/pages/Cultura-Trans/220455631347953>
www.stp2012.info/

ArtCabaret al local de Diables de Sant Andreu, amb música, circ, teatre, dansa i humor.

Segons les paraules d'un activista i membre d'aquest col·lectiu, el futur es veu força prometedori: "En relació als moviments trans, estan passant coses molt interessants. La nostra ciutat ha acollit, aquest mes d'octubre, una mostra plural d'activitats per visibilitzar les persones amb identitats de gènere no-normatives... Aquest 22 d'octubre torna a marcar un moment històric en la nostra lluita".

ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

L'atenció en salut sexual i reproductiva

Maria Olivella i Anna Salvia.
Col·lectiu Nahia

Segur que totes i tots ens hem trobat, en algun moment de la vida, amb la situació de necessitar una consulta per qualsevol tema relacionat amb la salut sexual i la salut reproductiva: un possible contagi amb un ITS, una prova d'embaràs, una consulta sobre un mètode contraceptiu, una demanda d'avortament, angioixes relacionades amb les relacions sexuals... Sovint, però, no és fàcil saber on podem anar. De vegades, optem per anar a un/a especialista en ginecologia de la sanitat privada; de vegades, optem per anar a alguna ONG que ofereix atenció en aquestes qüestions; de vegades, anem al Centre d'Atenció Primària perquè ens atenguin, i altres vegades, doncs, no sabem on anar i potser entrem en una espiral complicada de trucades a amigats que et donen el telèfon d'una amiga que una vegada va anar a un lloc que li va dir una amiga...

L'objectiu de la columna d'aquesta setmana és treure l'entrellat dels recursos públics i gratuïts que tenim en aquest tema, ja que la pròpia experiència (i la d'altres que ens han trucat demanant consell *in extremis*) ens constata que, sovint, aquest tipus de serveis no estan ben comunicats a la població; ens falta informació. Ens centrarem només en l'atenció primària, bàsicament per un tema d'espai.

A Catalunya, si necessitem fer una consulta mèdica relacionada amb la salut sexual i reproductiva ens podem dirigir al Programa d'Atenció a la Salut Sexual i Reproductiva (PASSIR) que es troba als centres d'atenció primària (CAP). El PASSIR és

una evolució del que, durant els anys 90, es va anomenar Programa Sanitari d'Atenció a la Dona (PSAD) i que s'havia creat a partir de la integració dels diferents centres de Planning d'arreu de Catalunya en el circuit sanitari públic.

On podem trobar el PASSIR i quin tipus de servei és? Per trobar el nostre PASSIR cal saber que no tots els CAP tenen aquest programa. Si al nostre CAP de referència no n'hi ha, hem de preguntar quin és el CAP que acull el PASSIR que ens toca per zona sanitària. La manera d'accedir a aquests serveis és més senzilla que la de les altres especialitats de l'atenció primària, ja que té la seva pròpia taula d'atenció. Les professionals que hi podem trobar són llevadores que s'encarreguen del *counseling* dels processos anomenats normals (sense patologia), ginecòlogues que s'encarreguen de la patologia ginecològica i, en alguns casos, psicòlogues. Cadascun dels PASSIR d'arreu de Catalunya són molt diferents entre ells i no tots ofereixen els mateixos serveis ni de la mateixa manera. Això depèn del propi context en què es troben, de les professionals de cada equip o de la implicació més o menys alta de la comunitat en el disseny de la cartera de serveis. El programa presenta una certa indefinició pel que fa a la població a la qual es dirigeix, ja que, si bé en principi no només estan dirigits a les dones, els seus orígens i la presència de llevadores i ginecòlogues indiquen tot el contrari. Anímem, doncs, que qualsevol persona que ho necessiti sol·liciti una consulta en aquest programa.

Més informació:
info@sommahia.net

, agenda directa

BADALONA

Dijous 20 d'octubre
Sopador i passi de documental per l'autogestió de l'Ateneu Llibertari Acràcia de Badalona
 21h Ateneu Llibertari Acràcia
 Passatge del riu Congost, 5-7 baixos
 Passi del documental *Lucio*
 Més informació: <http://badalonallibertaria.tk>

BARCELONA

Dijous 20 d'octubre
Inauguració de l'exposició fotogràfica 'Desenterrant el silenci' de Sergi Bernal
 20h Can Basté
 Pg. Fabra i Puig 274
 Organitza: Can Basté
 Més informació: www.canbaste.com

Divendres 21 d'octubre
Jornades FETS: L'impacte de les finances al Sud
 9h Pati Manning
 C. Montalegre, 7.
 Taula 1: *L'impacte de l'activitat financera de caixes i bancs a les poblacions del Sud*, amb Arcadi Oliveres, Jesús Carrión i Pere Ortega. Taula 2: *L'impacte de les finances ètiques al Sud a través dels criteris ètics i projectes finançats*, amb David Díaz de Quijano, David Schurjin i Rafael Vidal. Taula 3: *Canvi d'hàbits al Nord per un major impacte positiu i transformador al Sud. El cas de les finances ètiques, el mercat alimentari i la indústria tèxtil*, amb Xavier Teis, Xavier Montanyès i Albert Sales
 Organitza: FETS
 Inscripcions: fets@fets.org

Taller de Guerrilla de la Comunicació
 19h. Ateneu Llibertari del Palomar
 C. Coroleu 82.
 Taller pràctic per fer plantilles, encartes, llibres, etc.

XI Simposi sobre renda bàsica
 Dissabte 22 d'octubre
 Ateneu Roig de Gràcia. Ciutat Real, 25.
 10h Presentació amb Àlex Boso (secretari de la Xarxa Renda Bàsica) i Rosa Bofill, presidenta de l'Ateneu Roig.

CulturaTrans. Activitats per la despatologització trans**BARCELONA, 20, 21, 22 i 23 d'octubre**

El proper 22 d'octubre, dia internacional d'acció contra la patologització trans, diverses ciutats del món celebraran accions públiques per reivindicar la despatologització de les identitats trans (transgènere, transvestits i transsexuals) el en marc de la campanya internacional Stop Trans Pathologization 2012. Durant el cap de setmana, la ciutat de Barcelona acull diferents activitats d'informació, visibilització i reivindicació dels drets de les persones trans.

Dijous 20 d'octubre: Cinefòrum amb el documental *Diagnosing Difference*. Dir. Annalise Ophelian. EUA. 64 minuts. VOSE. 20h CCD Francesca Bonnemaïson. C. Sant Pere més Baix, 7. **Divendres 21 d'octubre:** Sopar de trobada per a persones trans i el seu entorn. 21:30h Casal Lambda. C. Verdguer i Callís, 10. **Dissabte 22 d'octubre:** Jornada de debat sobre polítiques trans. A partir de les 10h CCCB. C. Montalegre, 5. CI. 10h Presentació de la jornada. 10:30h Patologització trans: Reflexions des de les ciències socials. Amb Gerard Coll-Planas (doctor en Sociologia, professor a la Universitat de Vic), Antar Martínez (psicòleg social, UAB) i Jordi Mas Grau (sociòleg, doctorat en Antropologia a la UB). 12:30h Drets sanitaris trans: alternatives possibles fora del marc patologitzador, amb Cristina Garaizabal (psicòloga clínica i activista feminista), Rhiée Cevasco (psicoanalista i sociòloga) i Silvia Morell (psicòloga del Casal Lambda). 16h Cultura, història i memòria trans, amb Lucas Platero (docent i activista de RQTR), Karine Espineira (investigadora i activista trans) i Laura Vilar (activista trans). 18h Transfòbia i dret: treball, migració, treball sexual. Amb Adriana Morales i Antonieta Diaz (programa Proteger Sex de Stop Sida), Samantha Palacions (activista trans), Yara Tèllez (activista transsexual) i Joana López (Associació de Transsexuals de Catalunya-ATC). 19:30h Conclusions. Festa Trans. ooh Kódigo G. C. Muntaner, 24. **Diumenge 23 d'octubre:** TransArt Cabaret. 19h Local de Diables de Sant Andreu. C. Ramon Batlle, 9. Organitza: Espai Obert Trans Intersex i ATC.

Més informació: www.barcelonatrans.wordpress.com

10:30h Taula política: *Perspectives de la renda bàsica*, amb Daniel Raventós (president de la Xarxa Renda Bàsica) i Ander Rodríguez de Legarza (Bildu), Aitor Tinoco Girona (Democràcia Real Ja Barcelona) i Joan Josep Nuet (secretari general del PCC). Moderat per Edgar Manjarín (col·lectiu Inflexió). 14h Dinar a càrrec de l'Associació Gastronòmica Roig. 16:30h Presentació del llibre: *La*

renta bàsica en la era de les grandes desigualdades (eds. David Casassas i Daniel Raventós); amb els autors i autores. Presenta i modera: David Casassas, professor de la UB, vicepresident de la Xarxa Renda Bàsica. 19h Assemblea de la Xarxa Renda Bàsica. Cal inscripció prèvia: ateneuroigcultura.cat
 Més informació: www.roigcultura.cat

Dissabte 22 d'octubre
Xerrada: Els conceptes de mode de producció i formació social, a càrrec d'Oriol Martí
 10h Campus Pompeu Fabra. Aula 20.051
 Organitza: UCPC
 Més informació: www.universitat.cat

Dissabte 22 d'octubre
Xerrada-debat 'Concebre, parir i criar a diferents pobles del món'
 11h Kan Pasqual
 Camí Can Castellví, Les Planes
 Organitza: Kan Pasqual

Dissabte 22 d'octubre
Jornades sobre l'especulació immobiliària als barris de les ciutats
 11h Plaça Rius i Taulet
 Organitza: Comissió d'espai públic i habitatge de l'Assemblea de Gràcia

Dissabte 22 d'octubre
Inici de curs Universitat Lliure de Sants
 12h Plaça Osca
 Debat: 'Crisi i globalitzacions', amb José Aristizábal del col·lectiu Maloka. Diumenge 23 d'octubre. 18h Plaça Osca. Situació del deute, amb Ivan Gordillo del Col·lectiu Taifa. Més informació: <http://sants.unilluire.org>

Dissabte 22 d'octubre
Teteria i projecció de 'La tierra asoma. Amayuelas'
 19h CSOA La Teixidora
 Passi de documental sobre el projecte d'ecopoble de Palència
 C. Marià Aguiló, 35. Organitza: Coop. de consumidores i productores ecològiques la unió de poblenou
 Més info: www.verdurita.wordpress.com

Diumenge 23 d'octubre
Mercat d'Intercanvi del Poble Sec
 10:30h C. Blai, entre Tapioles i Salvà.
 Organitza: Trocasec
 Més informació: www.intercanvis.net

Diumenge 23 d'octubre
Xerrada sobre Egipte
 20h Casa de La Muntanya
 Marc Almodóvar. Periodista de la DIREC-

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAREnvia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busquem casa de pagès per arranjar i anar-hi a viure al voltant del Vallès Central. Contacte: Ares, 680 45 49 83.

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger, 663 463 204.

Ateneu Popular de Vallcarca: **lloguem bucs d'assaig musical per bandes** a preus populars al barri de Valldaura. Contacte: Jordi, 660 96 42 01.

Ateneu cerca **pissarra, preferentment de retoladors**, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: aresar-bos@gmail.com.

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi.** Contacte: www.reutil.net.

S'ofereixen gossos en adopció per tancament de gossiera. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mònica, 629 278 238.

> EL TEMPS**DIJOURS 20**

Brusca baixada de les temperatures i núvols a la costa. De matinada cauran ruixats febles i dispersos.

DIVENDRES 21

Tornarà a sortir el sol i bufarà de nou vent del sud que farà pujar els termòmetres a partir de migdia. De nit fred.

DISSABTE 22

Els vents giraran a component marítima i recuperaran prou humitat per desenvolupar núvols baixos poc gruixuts.

DIUMENGE 23

Els núvols cada cop es faran més espessos. A última hora del dia el cel estarà tapat i es podrien escapar gotes al sud.

DILLUNS 24

Un front de pluges intenses escombrarà el País Valencià de sud a nord. Arribarà a Catalunya durant el vespre.

DIMARTS 25

Les pluges es poden estancar a les comarques de Barcelona i Girona, on seran fortes i amb abundant aparell elèctric.

TA. Passi del documental *Ves-te'n* i debat sobre la revolta a Egipte
Organitza: Kasa de La Muntanya

CASTELLÓ DE LA PLANA

Diumenge 23 d'octubre
Caminada al Desert de les Palmes
8:30h Plaça Maria Agustina
Organitza: Casal Popular de Castelló

Dijous 27 d'octubre
Concert de Monegre
22h Casal Popular de Castelló
C. d'Amunt, 167. Projecte acústic i intimitista de Carles Jove. Més informació: www.casalpopulardecastello.org

CERDANYOLA DEL VALLÈS

Dijous 20 d'octubre
Correllengua 2011
L'impacte de la sentència del TSJC sobre la immersió. 20:30h Espai Enric Granados. Plaça Enric Granados, 1. Amb Teresa Casals (Som Escola). Dissabte 22 d'octubre. Homenatge a Pere Quart. 11:30h Plaça Abat Oliva. Arribada de la flama i manifest. Mostra i fira d'entitats. Vermut i dinar. Dictat popular i taller infantil. Espectacle *Vers la veu la teva paraula*, de Cesk Freixas i David Caño. Recital de Jordi Montaez. Més informació: <http://www.maulets.org/node/358>

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dissabte 21 d'octubre
Contra els abusos de poder: continuem lluitant!
CSO La Forsa. C. Alcalà Galeano, 17h Kafeta-preparam la difusió. 20h Projectió del vídeo: *Manifestació contra els abusos 2001*. 21h Difusió i denúncia dels abusos. 22:30h Sopar popular
Organitza: Solidaris KNY

GIRONA

Reunió de la Plataforma Prou retallades!
Dijous 20 d'octubre
20h Espai de Solidaritat.
C. Mestre Francesc Civil, 3, baixos.
Organitza: Plataforma Prou Retallades!

Assemblea general i jornades de formació d'Unitat Contra el Feixisme i el Racisme

BARCELONA,
22 d'octubre

Programa: 12h-14h Assemblea general per decidir les futures accions d'UCFR. 16:30h-21h Jornades de formació d'UCFR. 16:30h-18h Fent front al feixisme als municipis. Un espai per compartir experiències sobre què suposa patir la presència activa de grups i persones feixistes als nostres municipis i de com els podem fer front. Intervencions inicials per part d'activistes de Salt, el Vendrell, Vic i Vilanova i la Geltrú. També es convidaran d'altres activistes de Cervera, Sant Boi, l'Hospitalet de Llobregat, Badalona i Santa Coloma perquè aportin les seves experiències. 18:15h-19:45h *L'amenaça feixista avui: una visió global*. Xerrada debat al voltant de tres eixos: 1. La memòria històrica i el feixisme actual. 2. El feixisme a Europa, el possible futur que ens espera. 3. La crisi econòmica i política: el buit i el desencís que aprofiten els grups feixistes. 20h-21h Reptes i debats davant la construcció d'UCFR Aquest espai es dedicarà al debat en grups reduïts (de prop de vuit persones). Cada grup tindrà una llista de qüestions i dilemes amb els quals topem sovint a la nostra activitat. Lloc: La Torna. C. Sant Pere Màrtir, 37, Vila de Gràcia. Organitza: Unitat Contra el Feixisme i el Racisme

<http://unitatcontraelfeixisme.org> – <http://www.facebook.com/unitatcfr>

FIGUERES

Diumenge 23 d'octubre
Onzena fira infantil de l'intercanvi
10:30h Jardins Puig Pujades

GRANOLLERS

Dijous 20 d'octubre
Xerrada-debat 'La sanitat a Catalunya i a la comarca'
19h Anònims. Ricomà, 57. Amb Toni Barbarà (secretari de Dempeus per la salut pública) i membres del Comitè d'Empresa de l'Hospital de Granollers.
Organitza: Assemblea en Defensa dels Drets Socials i els Serveis Públics

Divendres 21 d'octubre
Boppin' the Blues Dj's; Rock&Roll and Rithm&Blues from 50's to 60's
21h Anònims. C. Ricomà, 57.

Dissabte 22 d'octubre
Concert d'Eduard Canimàs i Ivette Nadal
23h Casa de cultura Sant Francesc

LLEIDA

Dissabte 22 d'octubre
Actes del Correllengua
18h Davant l'auditori.
Organitza: Entitats del Correllengua

MANLLEU

Dissabte 22 d'octubre
Debat 'Oportunitats, reptes i objectius del Grup de Defensa del Ter'
18h Sala auditori. de Can Puget - Manlleu. Organitza: Grup de Defensa del Ter

OLOT

Dijous 20 d'octubre
Conferència 'L'ètica dels drets humans a l'economia mundial'
19h Casal Marià. A càrrec d'Arcadi Oliveres. Organitza: Consell Municipal de Cooperació i Solidaritat d'Olot, FES i Càtedra UNESCO de Polítiques Culturals i Cooperació de la UdG
Més informació: www.dretshumans.cat

TORRELAVIT

Dissabte 22 d'octubre
Primera jornada de reflexió per la transformació dels hàbits lingüístics
Tallers per la Llengua. Tot el dia al Cellar Pardas. +info: www.tallers.cat

TORTOSA

Dijous 20 d'octubre
Gràcies Ovidi
22:30h Casal Popular Panxampla.
C. Gil de Frederic, 6
Amb Arturo Gaya i Quique Pellicer

Dissabte 22 d'octubre

La jota al Mercat!
12h Mercat de Tortosa
Organitza: Casal Popular Panxampla
Més informació: www.panxampla.org

VALÈNCIA

Reobertura de l'Ateneu Llibertari del Cabanyal
19h Ateneu Llibertari del Cabanyal
C. Barraca, 57. +info: <http://infopunt-vc.blogspot.com/>

EL VENDRELL

20 i 21 d'octubre
Activitats alternatives a la desena Jornada Gresol 'Contra el monòleg del poder, el poble parla!'
Dijous 20. Acampada a la platja sant Salvador. 20h Xerrada amb Arcadi Oliveres. 21h xerrada amb Enric Duran. 22h Assemblea. Divendres 21: 7:15h davant l'Auditori Pau Casals: a concretar. 13:30h davant el Pavelló Santa Maria del Mar: mobilitzacions a concretar. 17h a la zona d'acampada: xerrada a càrrec del Seminari Taifa.
+info: <http://assembleaindignatsbaixpenedes.wordpress.com/>

20 d'octubre
Inauguració de l'exposició de pintures de Dirk Helbig '10M2BCN'
20h Centro Galego de Barcelona
Rbla. Caputxins, 37-39.
Organitza: Centro Galego de Barcelona

Jornada de formació sobre gestió assembleària productiva

LLEIDA, 22 d'octubre

Lloc: CSA La Maranya
C. Del Parc, 9 (Casc Antic).

Com gestionem les assemblees? Ni ha prou amb la intenció? Gestió assembleària productiva és una proposta de formació vivencial per crear espais de debat i diàleg amb l'objectiu de generar processos participatius, dinàmics, autogestionats, crítics i solidaris. El taller es fa a través de l'educació biocèntrica, amb eines per un aprenentatge vivenciat a càrrec de Teresa Vázquez.

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

VILA DE GRÀCIA
(BARCELONA)
Dissabte 22 d'octubre

Gent sense casa, cases sense gent. No s'entén!

18h Avinguda Mare de Déu de la Salut (cantonada Escorial)

Més informació: <http://resiste.squat.net>

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Pablo Hassel RAPER

“Intentaré dir el mateix d'altres maneres i a veure què inventen”

Pablo Hassel acaba de fer 23 anys; com tants altres joves, busca feina i el seu llibre de poemes que havia de veure la llum pròximament haurà d'esperar: l'operació policial que el va dur a l'Audiència Nacional acusat d'enaltiment del terrorisme va requisar-li gairebé tot. Es confessa saturat i cansat, però amb forces per combatre el que qualifica com “una persecució que, si hagués passat a Cuba, sortiria a tots els noticiaris des de Tòquio fins a Nova York”. Com que aquest raper ja ha explicat el seu periple repressiu a bastament, intentem no repetir-nos massa...

Pau Llonch
entrevista@setmanaridirecta.info

Personalitats i bandes de renom, algunes ben allunyades del teu discurs, i més de 10.000 persones han signat per la teva absolució. T'ho esperaves?

No m'esperava tant suport i estic molt agraït a les persones que s'han mullat. I també molt decebut amb les que no ho han fet i, després, a més, presumeixen de revolucionàries. Però ja sabem que la pressió social juga un paper molt important en tot, no més en aquesta causa.

“Si la meua persecució passés a Cuba, la difondrien tots els noticiaris”

Després del que t'ha passat, estàs convençut que podràs evitar l'autocensura, conscient com ets que reincidir en referències tan explícites et pot portar a la presó?

Estan buscant que exploti per jutjar-me per més coses, però no els donaré aquest plaer. Ara és hora d'atacar dur, però de forma intel·ligent. Em volen tancar perquè la dictadura del capital té por de qui crida veritats evidents. Aquí només hi ha llibertat d'expressió per dir allò que volen sentir o per discrepar en veu baixa i amb la boca petita. L'esquerra real estem criminalitzats, silenciats i perseguits gairebé com a l'època franquista. Intentaré dir el mateix d'altres maneres i a veure què inventen per tornar-me a segrestar. **Com a lletrista, et sentiries còmode si digués que apostes més pel contingut que per la forma?** Sí, el que més cuido són les líriques. No puc escoltar algú que no

em diu coses o que no em transmet sentiments més enllà del que ja s'ha fet milions de vegades.

Això és evident, però vull dir si no creus que, quan prioritzem això, a vegades, aquesta tria pot anar en detriment de la forma (com flueixes, les estructures rítmiques que utilitzes...).

A mi sempre m'han agradat els bons lletristes per molt que no cantin bé. Per exemple, el Robe d'Extremadura no afina molt, però la seva veu em transmet coses i m'agraden les lletres. Com a raper, jo no em trenco el cap amb estructures, és cert. Ho feia al principi i deia moltes menys coses. Quan escric només penso en transmetre, en dir coses transcendents i, en general, no m'importa molt la resta, les qüestions tècniques, sempre que es cuidin uns mínims.

Estàs interessat en el hip-hop com a moviment, com a cultura, o l'utilitzes com a mer mitjà?

Estic interessat en un hip-hop amb cervell, no amb el materialisme patètic que els ianquis importen a tot arreu creant clons dels seus rapers buits. Estic interessat en una escena moguda pels principis i no per l'obsessió per lucrar-se com succeeix en l'actualitat. Vaig començar a rapejar perquè el rap em permetia dir moltíssimes coses i veia que la immensa majoria ho desaprofitava. Realment, les meves influències vénen més d'altres llocs. M'ha influenciat més Lenin que l'Eminem.

Però existeixen moltes escenes i bandes de rap underground (als EUA, aquí i arreu), tot i que no siguin explícitament polítiques. Tampoc t'interessen?

Sí. Escolto rap francès i americà i, d'aquestes escenes, en valoro la varietat i l'originalitat, especialment en les lletres. Escolto Dead prez, Immortal Technique, Kage... **Quina funció social de l'art defenses?**

Com va dir Bertolt Brecht: “L'art

és un martell per donar forma a la realitat”. El sistema capitalista sempre ha massacrada la cultura al carrer i, en general, l'art pot fer pensar molt i obrir moltíssims ments. Això és el que interessa menys que passi i, per això, ara han vingut a buscar-me. Per mi, això és un senyal que mostra que he fet coses bé. Renego de l'art creat amb el fi màxim de guanyar diners perquè, a part de ser moralment insultant, perd tota l'essència. L'art pot transformar la societat i, si arriba la revolució, serà en gran part gràcies al seu ús de forma subversiva.

Parles de la RAF, dels GRAPO, d'ETA... Més enllà de qüestions legals i morals, creus que el final d'aquest tipus d'organitzacions demostra l'error estratègic d'aquest tipus de violència?

Aquest és un debat etern, però penso que mentre el capitalisme continuï oprimint sempre sorgi-

ran nous grups similars. Aquests grups han estat símbols de resistència i encara inspiren molta gent. Més que ser derrotats, han abandonat perquè no tothom està disposat a sacrificar-se d'aquesta manera. Pacíficament, tampoc no s'ha vençut, per tant, també podriem parlar d'error estratègic de la lluita pacífica.

Defenses la revolució bolivariana a Veneçuela i la seva arribada al poder, que -tot i comptar amb el suport de les armes- no ha estat fruit d'aquest tipus d'estratègia violenta.

Tens raó, però és un altre context que no és comparable. No s'hi ha arribat per les armes, però el poble també està armat. I la legalitat espanyola i la seva Constitució no tolerarien mai propostes veritablement d'esquerres com la bolivariana sense fer sortir els tancs al carrer. Penso que no són situacions comparables.

. LA COLUMNA

“Et veuré cada cop que em tombi”

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Ell deia sempre que quan l'amor se n'anés ell es quedaria i esdevindrien amics, més amics del que ara era amb la resta d'humans que transitaven per aquells carrers llardosos i massa suats ja des de primera hora del matí, Alameda cap a dalt, Alameda cap a baix. I patia sovint pensant que un dia tot allò que ara tenien iniciaria el camí del descens i esdevindria, en un tres i no res, en el pitjor dels casos, mal record. Potser aquest era el motiu pel qual, malgrat les invitacions no tornava les visites, no responia massa ràpidament els correus. No calia córrer que ja se'l sabien el camí i la destinació finals: “Com a somnis a mig oblidar, com una pedra a la meua sabata mentre camino per aquests carrers i el fantasma del teu record, dona, és el lladre que pot trencar el coll d'una rosa”.

“Ara ella m'envia salutacions el Dia dels Enamorats, des d'allà a Filadèlfia per marcar l'aniversari d'algú que era jo abans” i tant és que Filadèlfia no sigui Sevilla, ni Alacant, i ni tan sols Móra d'Ebre, queda lluny, molt lluny, que és el que vol dir el tros de lletra triat, la que murmura el Tom mentre la música li arrossega les paraules pel terra. O la que tenim totes i tots a dins quan no donem massa importància a on és ell o ella i fem quilòmetres per ser-hi, per anar-hi, per tornar-hi, malgrat la crisi dels combustibles fòssils i la nostra mateixa crisi, l'altra, l'econòmica, que ens malmet mig enteniment cada cop que l'anomenem amb boca gran o més petita. Sense la pressa que dona el deler, som vius? Sense les ganes de ser-hi conscientment, tenim esperança? Sense l'embat que el glatir al pit del cor ens dona cada un cert temps, tenen sentit els altres glatirs monòtons, avorrits i sense sang? Sense el delit de notar-nos un a un i sense por, té sentit la nostra existència sobre aquest planeta agonitzant en què només els diners sembla que tinguin importància en la vida d'algunes persones, grises en al majoria dels casos, també cal dir-ho...? El que és clar és que si el nostre present no ens fa mirar endavant tampoc té massa lògica o substància viure mirant el mirall retrovisor que ens deixa veure com a camí precisament el que ja no ho és, el que ja hem recorregut amb més o menys traça. Sento la veu com s'arrossega i l'olor que hi enganxo mentalment és la mateixa que cantava el “Blue Valentine” fa tant de temps, Itàlia, Venècia, un munt de cintes de casset damunt d'un contenidor, 300 pessetes per un disc de vinil...